

Sředně velký, nenápadný muž s hodnostním označením kapitána kosmické flotily se jmenoval Hubert Gorlat. Vypadal sice nenápadně a jako by nevyvolával vůbec žádný respekt, nicméně na levém rukávu uniformy nosil označení bezpečnostní služby.

„Vypadáte dobře, pane!“ usmál se.

V duchu jsem se musel usmívat, protože jsem nevěděl, jestli má na mysli mě, nebo tu skvělou novou uniformu.

Zkoumavě jsem si prohlédl své oblečení a smetl z rukávu neexistující smítko. „Myslíte, kapitáne?“

„Jistě, pane,“ přispěchal s odpovědí. „Myslím, že bylo na čase, abyste dostal odpovídající ústroj.“

Byl jsem poněkud zklamán. Takže přece jen obdivoval uniformu. Tihle pozemšťané zkrátka kladli příliš velký důraz na to, jak se oblékají. Proč bych měl já tvořit výjimku?

Hubert Gorlat si odkašlal. Jeho pohled na hodinky znamenal jasné upozornění. Dělal jsem, že jsem si toho nevšiml, ale uvědomoval jsem si, že bych ho asi tolik nenapínal, kdybych se choval o něco diplomatictěji.

Věděl jsem, proč ho poslali. Gorlat pracoval jako bezpečnostní důstojník superobřího bojového křižníku DRUSUS, který po očividně značně dobrodružné cestě přistál na kosmodromu v Terranii. Na Zemi se vrátil muž, na kterého jsem čekal s jistou netrpělivostí.

Skutečnost, že jsem ho před čtyřmi měsíci porazil a měl pod svou mocí, mě naplňovala dobrým pocitem.

Perry Rhodan, první Administrátor drobné hvězdné říše, kterou ve svém megalomanství nazval „Slunečním Impériem“... Porazil jsem ho ve venušském muzeu historie Země a stačil mi k tomu staříčkový germánský meč, ale v poslední chvíli mi došlo, že by bylo nesmyslné a hloupé zraňovat či dokonce zabíjet tohoto mimořádně schopného pozemšťana.

Kapitán Gorlat patřil k těm chladným, stále pozorným a nikdy se nevzdávajícím lidem, vládoucím Zemi v 21. století.

I když ve svém chování k nepozemským civilizacím jednal tak trochu nejistě a možná drsně, neznamenalo to, že by v rozhodujících okamžicích neuměl udělat to nejlepší. Perry Rhodan si našel svoje lidi. Pro mě nebylo pochyb, že tito odvážní pozemšťané, kteří byli kdykoliv ochotni riskovat a kteří díky téměř geniální směsici lstí, osobní odvahy a vědecko-technickému vývoji krok za krokem dobývali vesmír.

Dělali to pomalu a rozvážně. Občas se někde zjeví a neuvěřitelně mocně udeří, aby pak beze stop zmizeli.

Byl to takový, dalo by se říct, partyzánský boj. Přitom si dávali velký pozor, aby neublížili žádné živé, inteligentní bytosti, a s protivníky zacházeli tak, aby nemohlo dojít ke krvavé nenávisti.

Když jsem se před časem probudil po hlubokém šedesátiletém spánku na své základně na dně oceánu a vystoupil na povrch planety, měl jsem za to, že před těmi šedesáti lety propukla na této planetě atomová válka. Ovšem domněnka, kvůli níž jsem hibernoval, se naštěstí ukázala falešnou.

Perry Rhodan, tenkrát obyčejný major US-Space Force, tehdy překročil svůj stín. Pro mě však bylo bolestivé, že veškerou svou sílu a moc vybudoval na základech vědomostí a umění mé civilizace.

Bez arkonidské techniky by se na Rhodana už dávno zapomnělo...

Ovšem jakmile jsem zjistil pravý stav věcí, hned jsem se rozhodl vrátit domů. Útěk se mi nadvakrát nepodařil a pokaždé to byl ten vysoký, štíhlý, šedooký barbar, který mé osobní plány zhatil.

Po mém zatčení v hlavním městě koloniální planety Venuše Rhodan přes noc zmizel. Poručík Gmuna, můj stálý průvodce a strážce ze speciální jednotky psychologické rozvědky, sem tam udělal nějaký náznak. Podle něj galaktické mocnosti zjistily, že Perry Rhodan a jeho Země nadále existují, a ne že byli zničeni, jak předstírali.

Šestapadesát let se tomuto odvážnému barbarovi dařilo vodit za nos všechny vůdčí civilizace Galaxie. Získaného času pak využil k vybudování nepředstavitelné moci. Nemohl jsem jinak než prostě přiznat, že Pozemšťané ve všech ohledech dohnali můj národ. Možná že měli navíc ještě energii a rozhodnost, která nám scházela.

A teď se legendární Rhodan znovu vracel na Zemi. Dokázal jsem si živě představit, co všechno za ty uplynulé čtyři měsíce prováděl.

Když před několika minutami přišel kapitán Gorlat, bylo mi jasné, že se blíží definitivní rozhodnutí o mé budoucnosti. Rhodan nepatřil k lidem, kteří by nepříjemné věci neustále oddalovali. Pravděpodobně mi tím svým stručným, věcným, zraňujícím způsobem položí několik ironických otázek, na které budu moci odpovědět buď ano, nebo ne.

Ovšem zároveň jsem si vypočítával i určitou šanci. Pokud Rhodana a jeho Zemi v Galaxii skutečně někdo objevil, pak už nebylo důvodu, aby mi bránil v návratu na rodný Arkon. Zavřel jsem oči a vzpomínal na tři mateřské planety. Odletěl jsem odtud před deseti tisíci lety pozemského času. Vlastně jsem tady na Zemi chtěl zůstat jen pár měsíců, ale pak bylo všechno jinak.

Stal jsem se nesmrtelným. Dodnes nevím, proč tomu tak bylo. Osudová rána mě donutila putovat staletími.

Kapitán Gorlat si znovu odkašlal. Probudil jsem se ze svých úvah.

„Máte málo času, že?“ oslovil jsem ho.

S úlevou si oddechl. Jeho strnulý postoj se poněkud uvolnil.

„Ano, pane, je to tak. Směl bych teď prosit...“

Nechal to na mně, abych uhádl, oč mě žádá. Nebylo to těžké: Bylo mi jasné, že na mě čeká Rhodan.

Vstal jsem z pohodlného křesla a vykročil. Dali mi k dispozici veliký byt, z jehož balkonu se nabízel skvostný pohled na kosmodrom a rozrůstající se předměstí hlavního města Země Terranie.

Z blízkého jezera Gošun už nebylo nic vidět. Architektonicky chladné betonové paláce bránily ve výhledu na ně.

Už třicet let měla pozemská technika počasí pod kontrolou. V důsledku plánovitě řízených dešťů se poušť změnila v zelenající se krajinu. Bylo toho opravdu hodně, co bývalý kosmonaut Perry Rhodan vydupal ze země. Každopádně toho bylo dost na to, aby to v lidech mého ražení vyvolalo psychózu strachu. Co se stane z arkonidského Velkého Impéria, když se tu najednou objeví někdo jako on?

Tahle myšlenka mi připomněla můj vlastní cíl. Už jsem měl té lidské pohostinnosti ažaž. Zajetí z posledních měsíců ještě posílilo mé žhavé přání, abych se co nejrychleji vrátil domů.

Otočil jsem se a opřel se o okno. Gorlat byl stále neklidnější. Zřejmě dostal za úkol být zdvořilý a zdrženlivý.

Já na jeho místě bych už dávno vyslovil pár velmi zřetelných slov. Takhle jsem však musel následovat jeho výzvu. Bylo to dobré znamení. Zdálo se, že se ke mně chtějí chovat o něco líp.

„Kapitáne, víte, že jsem požádal o své propuštění?“

Gorlat byl informován. Neohrabaně se uklonil. „Generálporučík Kosnov se hned po našem přistání spojil s naším Administrátorem. Proto vás také žádají, abyste se brzy ukázal na palubě DRUSUSU, pane.“

Jeho tón byl konečně o něco lidštější, nicméně se nadále vyjadřoval kostrbatě a upjatě.

Opásal jsem se předepsaným, zlatem vyšíváním opaskem se služební pistolí. V otevřeném pouzdře vězela věrná kopie impulzní zbraně. Skutečnou zbraň se mi neodvážili dát. Pak jsem si nasadil čepici a vykročil kolem Gorlata ke dveřím. Okamžitě se postavil do pozoru.

Strážní roboti zvedli ruce s impulzními paprskomety a strnuli v bojové pozici, nicméně nezakročili, když zaregistrovali frekvence našich mozkových vln.

U antigravového výtahu čekal Gmuna. Jeho úzká, tmavá tvář se šklebila od ucha k uchu.

Než jsem však stačil zažertovat, Gorlat si tlumeně odkašlal a řekl: „Šéf čeká, pánové!“

Vstoupil jsem do antigravového pole a odrazil se. Na střešní přistávací ploše čekal vrtulník flotily.

Letěli jsme asi dvacet kilometrů, než jsme dorazili ke křižníku DRUSUS. O pár minut později jsem stál v jeho velínu a díval se do Rhodanovy tváře.

„Dobrý den, Arkonidane,“ řekl svým hlubokým, znělým hlasem. „Řekl bych, že se dnes poprvé setkáváme oficiálně, že?“ Svrátil celo a pobaveně na mě pohlédl. S námahou jsem se ovládl.

„Helou, malý barbare,“ odpověděl jsem pohrdavě, „je to vážně tak. Při posledním setkání jsi ležel na podlaze pod mýma nohama. Ostří mého meče se opíralo o tvůj krk. Ale bylo mi tě líto.“

Ramenatý, podsaditý muž se zrzavými štetinami na hlavě se zhluboka nadechl. Stál těsně za Rhodanem a očividně hledal správná slova.

S patřičnou dávkou arogance jsem si ho prohlédl od hlavy k patě. Rhodan si toho všiml a představil mi ho: „To je Reginald Bull, bezpečnostní ministr Slunečního Impéria a šéf Sluneční vesmírné patroly.“

„Aha, aha,“ řekl jsem. „Velmi mě těší. Myslím, že jsem o vás četl v Encyklopedii Terranie, ale už nevím, co to bylo. Opuště, prosím.“

Zrzek podivně zasyčel. Pak sevřel ruce v pěsti a odešel. Bylo to zábavné!

Rhodan pak představil ostatní důstojníky. Moje fotografická paměť si je všechny bez námahy fixovala a přiřadila k jejich tvářím jména. Později se budou divit, až je budu bez obtíží správně oslovovat.

Po krátkém ceremoniálu následoval normální služební provoz. Jistý plukovník Sikermann vydal několik rozkazů. Všichni opustili velín. Zůstal jsem s Rhodanem sám.

Chvilí jsme mlčky stáli tváří v tvář a oba jsme věděli, že se ten druhý nevzdá. Byli jsme jako oheň a voda, a přece jsme byli svázáni pouty, která se nedala upřít.

Ukázal na malé pohodlné křeslo blízko automatu na nápoje. Přitom jsem s rostoucím vzrušením konstatoval, že připravil DRUSUS ke startu. Kdesi v hlubinách lodi se rozžínaly motory. Posadili jsme se.

„Až budeš příště opouštět svou podmořskou tlakovou kopuli, postarej se, prosím, aby byla vypnuta automatická bezpečnostní zařízení. Tví roboti málem potopili výzkumnou ponorku.“

Usmíval se na mě, ale já měl pocit, že mi srdce bije až v krku.

„Oukej, nebudeme si nic namlouvat, Atlane,“ pokračoval už o něco vážněji. „My teď víme, kde jsi vězel. Pravděpodobně jsi v tom svém ocelovém domě prospal několik staletí. Protože jsme na Venuši uzavřeli dohodu, postaral jsem se, aby se ho nikdo ani nedotkl.“

„Díky!“ odpověděl jsem s námahou.

„Není zač,“ bránil se Rhodan. „Umím si představit, že tam dole schováváš spousty suvenýrů. Technická zařízení mě nezajímají. Nemohou být lepší než ta, která už máme. Když jsi před deseti tisíci lety přišel na Zemi, Arkon neměl nic jiného, než má i teď.“

Zavřel jsem oči. Takže mi sebral i poslední útočiště.

„Nechci ti ubližovat,“ pokračoval. Jeho úzká tvář byla uzavřená, ale velmi výrazná. „Je na čase, abychom vyložili karty na stůl. Dělán si starosti, admirále!“

„Starosti?“ zopakoval jsem nevěřicně. Zkoumavě na mě pohlédl a pak přikývl.

„Ano! Zjistili, že žiju. Jeden galaktický obchodník mě poznal a informoval počítačového Regenta Arkonu, v jehož existenci nechceš věřit. To však není tak důležité. Horší je skutečnost, že všude po Mléčné dráze jsou rozsety neznámé a tajuplné síly. Soustředí se k útoku proti mně a lidstvu. My dva bychom měli přestat se vzájemnými půtkami.“

To mi popletlo hlavu. Rhodan říkal pravdu, jak jsem vytušil. Ale než jsem stačil odpovědět, předklonil se a důrazně řekl: „Arkonidane, teď mě dobře poslouchej! Podal jsi mi písemnou žádost. Chceš konečně domů. Čekal jsi hodně dlouho, než se lidstvo propracovalo tak daleko, aby bylo schopno tě odvézt až na Arkon. Nyní jsi u cíle. Dobře vím, že bys nám nikdy neuškodil. Byl by to taky nesmysl.“

Automaticky jsem přitakal. Ano, takhle to bylo. Prostě jsem jenom chtěl domů.

„Ty mi ale nevěříš, že tví lidé zdegenerovali, zlenivěli a zhloupili, že?“ zeptal se Rhodan.

Trhlo to se mnou.

„Nesmysl!“ tvrdil jsem. „Dej mi Gazelu. Doletím na Arkon a podívám se. Pak se vrátím, máš moje slovo.“

Cítil jsem, jak mě pálí oči. Teď muselo padnout rozhodnutí.

„Věřím ti,“ přikývl prostě. „Ale neodletíš.“

„Proč ne?“ vyjel jsem na něj. „Poznali tě. Nikdo nevěří tvé údajné smrti.“

„O to nejde. Velké Impérium je řízeno gigantickým automatem. Ten stroj je ve své rozhodnosti nemilosrdný. Vyhledává nějaké alespoň zčásti aktivní Arkonidany. Regent by tě už nepustil zpátky. Já tě nechci ztratit, rozumíš? Tvým skutečným domovem je teď Země!“

Hoře jsem zmlkl, až mi můj instinkt prozradil:

Věř mu! Říká pravdu! Deset tisíc let jsi nebyl na Arkonu!

Chvilí jsem uvažoval a Rhodan pokračoval ve vysvětlování: „Dám ti návrh, admirále! Předložím ti řadu záznamů a dokumentů, ze kterých poznáš, že tvá říše už neexistuje v podobě, jakou jsi znal. Tví lidé usnuli na vavřínech. Už je baví jenom krásná umění, přehnané filozofování a směšné hry. Imperátor je jen slaměným panákem, protože vládu nad tvou říší dávno převzal počítač, který si říká Regent a který byl kdysi dávno tvými předky naprogramován a připraven pro případ, že by tvá civilizace zdegenerovala, což se stalo. Regentova moc je nyní tak pevná, že ji prakticky nelze zlomit. Sám ho nepřemohu. Ovšem stát se ta musí, protože pokud bude arkonidská říše nadále řízena počítačem, jednoho dne může padnout. Kromě toho se Regent už teď nachází v situaci, která je podstatně horší než naše! Uzavřel jsem s ním dohodu. Dal mi neomezené pravomoci nad třemi čtvrtinami arkonidské flotily. Atlane tak mi uvěř!“

Byl jsem zděšen

Nedokázal jsem odpovědět a Rhodan zareagoval na dunění motorů: „Za deset minut startujeme. Můžeš mě doprovázet, jestli chceš.“

Přepadla mě touha po vesmírných dálavách. Už jsem téměř zapomněl, jaké to je, sedět za ovládacím panelem velké lodi. A co můj malý majeteček?“ zeptal jsem se.

„Už je na palubě. Pozdravuje tě. Gmuna. Tys ho začaroval?“

Uvolněně, klidně jsem se usmál. Rhodan pochopil a zadíval se na své ruce. Když promluvil, nespouštěl z nich oči: „Jednou tě pošlu na Arkon, Atlane. Pro Nesmrtelného je teď však ještě příliš brzy.“

Přimhouřil jedno oko a podíval se na mé. „Ty jsi energetický inženýr, že?“

„Je to můj druhý obor,“ odpověděl jsem trochu váhavě. „Proč se ptáš?“

„Oukej, pak musíš vědět, jak musí takový stroj reagovat. Jedná podle starých schémat. Nedokáže pochopit nové skutečnosti a situace, a proto pak neuvěřitelně tvrdě zakročí. Jakmile je přinucen jednat se mnou, dostává se do stavu nouze. Uvidíš záznamy...“

„Proč mi říkáš o svých starostech, barbare?“

Otevřeně se na mě zašklebil. Tohle byl Rhodan, jakého jsem znal.

„Určitě ne proto, že bych to chtěl vzdát. Mám dobré zuby, Arkonidane, a jsem zvyklý pevně se zakousnout. Ale nerad mívám nepřítele v zádech. Svými bláznivými útekami jsi mi pěkně zamotal hlavu.“

Kroutil hlavou. Pravděpodobně nedokázal překousnout naše společné zážitky. Nejdříve jsme se chtěli vzájemně zabít, ale teď to vypadalo, jako bychom byli jeden na druhého odkázáni.

Vydal několik rozkazů. Dunění strojů zesílilo. Podle temného hučení jsem odhadoval jejich sílu a zároveň jsem přemýšlel i o výzbroji lodi. To už jsme startovali. Přestával jsem se divit. Nemělo to smysl. Rhodan určitě věděl, co má dělat.

Zadíval jsem se na panoramatickou galerii monitorů a hladově pozoroval slunce. DRUSUS zrychloval neuvěřitelnými hodnotami. Ani ne za deset minut jsme se přiblížili rychlosti světla. Jen jsem zíral. Byla tahle kosmická loď skutečně postavena na Zemi?

Rhodan se ke mně otočil zpátky.

„Docela to jde, ne?“ usmíval se. „Když si vzpomenu na svůj první let k Měsíci! Těch směšných dvanáct g přetížení nás málem rozmačkalo... Letíme k Plutu a zaujmeme tam vyčkávací pozici. Myslím, že brzy dostaneme zprávy od mých agentů. Pak bych chtěl být plně připraven k boji.“

Podíval se na hodinky.

„Oukej, najíme se a uvidíš své důkazy. Budeš se divit, co se děje na planetách tvé říše, Sikermanne!“

První důstojník se obrátil.

„Ano pane?“

„Připravte krátkou transici, prosím. Děkuji.“ Muž zasalutoval a odešel.

„Máš spolehlivé muže, barbare,“ řekl jsem táhle. „Jestlipak se na mě budeš moci spolehnout stejně?“

„Jsi velice starý, Atlane. Znal jsi Valdštejna?“

Trhlo to se mnou. Rázem se probudily vzpomínky.

„Takže ano. Dobrá, Arkonidane...“

Zatímco se supermoderní kosmická loď pohybovala téměř rychlostí světla, vzpomínal jsem na své účinkování v minulosti... Rhodan mi pak podal hrnek s horkým nápojem.

„Obyčejný bujón, ale dobrý,“ zašklebil se. „Budeš nám někdy vyprávět příběhy z tvé pohnuté minulosti? Během čekání se naskytne spousta příležitostí. Posádka této lodi je na tebe hrozně zvědavá. Už o tobě kolují nejrůznější fámy.“

Takoví byli tihle Pozemšťané. Pokud člověka nezabili, mohli se stát skvělými přáteli.

O několik minut později proběhla krátká transice. Zaznamenal jsem krátký šok totální dematerializace. Ve zlomku vteřiny jsem se opět zhmotnil. Tiše jsem záupěl a drbal si rozbolavělou hlavu. Rhodan si mě zkoumavě měřil. Seděl tam, jako by se vůbec nic nestalo.

„Na to si zvykneš, příteli,“ řekl. „V poslední době jsme se naskákali hyperprostorem ažaž... No tak, napij se přece!“

Dali mi čas i příležitost, abych se vzpamatoval z hlubokého morálního šoku.

Během sedmihodinového „důkazního řízení“ se veškeré mé duševní síly soustředily na to, aby odhalily nějakou chybu nebo podvod v nabízených zaznamenaných informacích, ale nepodařilo se mi to! To, co mi Perry Rhodan ukazoval, mě vysloveně šokovalo.

Viděl jsem, jak se chovají Arkonidané, kteří se narodili mnohem později než já: To už nebyli ti vysocí, hrdí lidé, jaké jsem znával.

Pozdější potomci mého národa byli spíše politováníhodní než obdivuhodní. Byli směšní ve svém zahledění do sebe. Litoval jsem je za jejich lenost a neschopnost.

Rhodan měl pravdu - tohle už nebyla ta arkonidská říše, ve kterou jsem doufal, protože muži mého zrna v ní už dávno vymřeli.

Ted už jsem také chápal Rhodanův výrok, že by „plácnutím jedné ruky snadno smetl stovku chlapíků z Arkonu“.

Po představení mě Rhodan odvedl do velké kajuty, ve které jsem se dosud zdržoval. Pak mě nechal o samotě. Motory lodi běžely velmi tiše. Prakticky jsme stáli ve vesmíru.

Nevěděl jsem, nač Rhodan vlastně čeká. Ale určitě to souviselo s nouzovou situací, kterou blíže nepopisoval. Podíval se na hodinky. Už bylo na čase, abych se vzpamatoval. Ted už jsem věděl, že patřím k Pozemšťanům. Pokud jsem chtěl udělat něco pro svůj vlastní lid, pak jsem nutně musel držet s Rhodanem a lidmi. Jenom s jejich pomocí bylo možné odstranit toho mizeru Regenta a nastolit nějaký pořádek. Vtom zablikala obrazovka interkomu a pak se na ní objevila tvář prvního důstojníka lodi.

„Perry Rhodan si s vámi přeje mluvit. Máte být informován ještě o nějakých dalších věcech.“

„Raději ne,“ zamumlal jsem.

„Nepůjde o Arkon, pane, nýbrž o události posledních měsíců. Myslím, že vás budou zajímat.“

Veškerá letargie ze mě spadla. Tohle se už poslouchalo podstatně líp.

„Kde najdu, vašeho šéfa?“

„Pošlu pro vás.“

Obrazovka zhasla a o několik minut později se u mě hlásil mladý, tmavovlasý poručík.

„Pan David Stern?“ zeptal jsem se a chlapec se začervenal rozpaky. Moje fotografická paměť mě nezklamala.

„A... ano... Mám vás odvést...“

„Vím, děkuji vám,“ přerušil jsem ho. „Jdeme? V tomhle labyrintu chodeb, sálů a pater člověk snadno zabloudí.“

„Jednou jsem tu skutečně zabloudil, pane,“ vysvětloval upřímně. „Byla to hrůza. Málem jsem přitom umřel hladu. Stalo se mi to společně se dvěma dalšími poručíky. Mysleli jsme, že to bude naše poslední hodinka, ale posádka nás přitom sledovala z velínu. Mohli se umlátit smíchy.“

Usmál jsem se. Tihle Pozemšťani... Stern mě za pět minut dovedl do velínu.

Rhodan se na mě zkoumavě zahleděl a pak se usmál: „Už jste zase v pořádku, gladiátore?“

Když jsem němě přitakal, sáhl po podlouhlé krabici a podal mi ji: „Mimořádně krásně vyvedená impulzní zbraň,“ vysvětloval. „Pochopitelně že nabitá.“

Otevřel jsem ji a vzal do ruky vskutku pěkný paprskomet. Pak jsem z pouzdra vytáhl imitaci, odložil ji a zastrčil tam skutečnou zbraň.

„Posaď se,“ řekl Rhodan, „a podívej se, co jsme mezitím objevili. Umíš si představit, že existuje mocnost, která zbavuje celé planety jejího obyvatelstva?“

„Že zbavuje planety obyvatelstva?“

Zamyšleně přikývl. Mezi obočím mu vyvstala hluboká vráska. „Zní to divně, já vím, ale je to tak. Dohodl jsem se s jedním Regentovým poslem, aby na nás počkal na třetí planetě soustav Mirsal. Chtěl jsem zatajit vesmírnou pozici Země. Do dnešního dne se mi to daří. Nikdo netuší, kde Země je.“

„O důvod víc, proč mě nenechat letět na Arkon, že?“ namítl jsem mírně ironicky.

„Jistě!“ přiznal otevřeně. „Jednou však přesto budeme objeveni. Momentálně jde o planety slunce Mirsal. Když jsme tam dorazili, našli jsme číslo tři docela vylištěné. Nedotčeny zůstaly jen neorganické věci a rostliny. Vše inteligentní včetně zvířat zmizelo. Pak jsme se i my ocitli v nebezpečí. Zaútočil na nás Neviditelný, jak mu říkáme, protože dosud nevíme, s kým máme co do činění. Regent ž něj má takovou hrůzu, že mi svěřil veškeré možné pravomoci nad Arkonem...“

Pak pokračoval ve vyprávění podrobností, jak se jim podařilo zachránit alespoň několik set tisíc tamějších lidí dřív, než je Neviditelný uvrhl do neznáma...

Náhle vykřikl: „Hej, Atlane, co ti je?“

Vyskočil a zacoulal mámi rameny. Cítil jsem jen to silné sevření. Plně jsem byl soustředěn na svou plastickou představivost. Chvilí mi trvalo, než jsem se vrátil do reality.

Rhodan stál těsně přede mnou. Jeho rty tvořily tenkou čárku. Cítil jsem jak se mi chvějí ruce. Někdo volal doktora.

„Ty znáš Neviditelného?“ rozčileně se zeptal Rhodan. „Tak mluv! Připadají ti ty události povědomé?“

„Povědomé?“ vykoktal jsem. „Příteli, ten příběh je deset tisíc let starý.“

„Vyprávějte, pane!“ požádal mě poručík Stern.

Pomalu jsem přikývl. Má plastická paměť praskala ve švech vzpomínkami. Rhodan dlouho neváhal. Protože znal lidi mého druhu, věděl, že trpím. Proto mě odvedl dolů do velké jídelny lodi.

Zatímco jsem bojoval o sebevládu a pokoušel se v sobě tlumit vzrušení, místnost se zaplnila. Brzy jsem viděl bezpočet mužů, kteří mi dosud nebyli představeni.

Rhodan seděl vedle mě.

„Oukej, jsme připraveni!“ vysvětloval. „Pokud je ta věc důležitá, bylo by dobré, kdyby poslouchala celá posádka. Cítíš se dostatečně silný? Vypadáš mizerně.“

Pokusil jsem se o úsměv. Hlava mi třeštila.

„Bude to těžké,“ začal jsem. „Vzpomínat na arkonidskou říši v dobách jejího největšího rozkvětu a to hodně bolí. Kromě toho musím přejít na pozemskou terminologii a to je taky svízel. Ale zkusím to.“

Rozhlížel jsem se. Velká jídelna byla zaplněná k prasknutí. Pomalu jsem zapomínal, kde vlastně jsem. Najednou jsem se ocitl zpátky na palubě bojového křižníku TOSOMA a v kapse jsem měl rozkazy od Velké Rady Arkonu.

Zrak se mi zatemňoval a začal jsem podávat zprávu...

„... budiž mi dovoleno radit, Vaše Vznešenosti, abychom se ke kolonistům z nejhlubších vrstev společnosti nechovali zbytečně ohleduplně. Má opatření směřují k tomu, abych Imperátorovi věnoval nový svět s věrnými a stále ochotnými osídlenci. Tobě, Vznešený Krystalický princí, budiž můj vzor příkladem...“

„Díky,“ přerušil jsem předčítajícího důstojníka. „Stačí mi to. Amonarovy rady jsou tady proto, aby ještě více vystupňovaly napětí a neklid. Jinak máme ještě něco?“

Kapitán Tarts, velitel vlajkové lodi TOSOMA a zároveň přítel a rádce, sroloval písemnost a odhodil ji na pracovní stůl.

Před čtyřmi dny jsem dorazil na druhou planetu malého žlutého slunce, které objevil výzkumný křižník pod Larsafovým velením. Tento svět jsme podle něj nazvali Larsa. Jednalo se o ještě docela mladé nebeské těleso se zapařenými močály a rozlehlými moři. Naším kolonistům vlhké klima vyhovovalo. Regentství Administrátora Amonara ale zdejší lidé patrně snášeli hůře.

Velká Rada Arkonu mě před třemi týdny povolala hypervysílačkou z mého území a dala mi rozkaz, abych odletěl se svou expediční skupinou ke slunci Larsaf, abych se podíval ke druhé planetě této osamělé hvězdy, co má znamenat zoufalé vysílání jednoho kolonisty jménem Tonth.

Obsah zprávy mluvil o neuvěřitelně brutálních činech a tvrdosti Administrátora Amonara z bezvýznamné rodiny Cirolů. Překonal jsem velkou vzdálenost zhruba 34 000 světelných let ve čtyřech transích a o něco později jsem s TOSOMOU jako i s oběma bojovými křižníky ASSOREM a PAITEM přistál na velkém kosmodromu v Larse.

Krátká kontrola prokázala, že Amonar překročil všechny své pravomoci. Poznal jsem v něm tvrdého, nekompromisního, nespravedlivého muže, který se podle všeho hlavně snažil, aby získal úctu a uznání pro svou rodinu.

Z divokého, neobydleného světa vytvořil vzornou kolonii, založil města a kosmodromy a postavil i počítač takových kapacit, že jsem byl velmi překvapen.

Amonar vykoupil svou slávu krví našich kolonistů. Nejschopnější vědci a technici osídlenců byli nasazeni k tomu, aby vylepšovali počítač. Měl jsem pocit, jako by se Amonar snažil v této malé, odlehle sluneční soustavě vybudovat stát podle svých představ.

S jednotkami své speciální skupiny jsem udeřil tvrdě a nekompromisně. Amonarovi vojáci se pokoušeli svého pána bránit. Přitom nám do rukou padly zbraně, které Administrátor nakoupil bez vědomí Velké rady od galaktických obchodníků a instaloval je v obranném prstenci svého dosud nedokončeného centrálního počítače.

Ještě včera bych ho dal zavřít a pod přísným policejním doprovodem poslal zpátky na Arkon. Jeho poslední pokus mě přemluvit přišel v písemné podobě, kterou právě přečetl kapitán Tarts.

Když jsem vyslechl tato slova, pomalu jsem vstal a konstatoval, že zajatec myslí víc na své osobní zisky než na blaho kolonistů. Od té doby, kdy mě Velká rada jmenovala arkonidským admirálem a šéfem speciální jednotky, jsem podobné snahy zažil jenom jednou - to když se jeden z našich mužů snažil pomocí ještěřčích bytostí založit vlastní kolonie.

V Amonarově případě teklo méně krve. Má zpráva Velké Radě a imperátoru Gonozalovi VII. odešla kurýrní lodí. Očekával jsem své brzké odvolání, protože budování kolonií nebylo mým úkolem. Měl jsem zakročit pouze tehdy, šlo-li o nepokoje.

Amonarova administrativní budova byla nejluxusnějším palácem hlavního planetárního města, které po něm neslo i jméno - Amonaris. Protože i přes všechny nespravedlnosti dokázal velké věci, nehodlal jsem jméno města měnit. Později je stejně nebude nikdo spojovat s jeho osobou.

Tarts, starý zkušený kapitán bojové lodi, stál mlčky před velikým pracovním stolem, odkud se daly řídit veškeré operace na planetě. Ale my jsme byli rychlejší než Amonar.

Byl jsem přesvědčen, že soud Aionara odsoudí ke snížení síly centra jeho vůle.

Odložil jsem vyšívaný plášť se symboly vládnoucí dynastie. V prosté uniformě arkonidské flotily jsem se cítil lépe, svobodněji a nenuceněji.

Pomalu jsem kráčet k průhledné energetické stěně, zaklepal na ni a počkal, až senzory vyhodnotí specifickou teplotu mé dlaně.

„Venku čeká delegace osídlenců, Atlane!“ řekl kapitán Tarts.

„O audienci prosí jistý Tonth.“

„To je muž, který poslal zprávu Radě,“ vysvětloval jsem. „Určitě odvážný chlapík. Odkud pochází?“ „Z Visalu IV, Vznešený.“

„Pro tebe jsem Atlan,“ usmál jsem se. „Takže z Visalu IV? Z bývalé kolonie, která je dnes už také přelidněna. Říká se, že odtud muselo odejít asi pět set milionů obyvatel.“

„Z toho dva miliony tu přistály na lodích kolonizačního úřadu. K tomu se připočetlo asi dvacet tisíc vědců a techniků ze všech oborů. Strážní jednotky přišly z Arkonu. Tato planeta je skvěle vyzbrojena.“

Odešel jsem k psacímu stolu a posadil se.

„Pusť ty lidi dál. Doufejme, že nepřicházejí s nesplnitelnými požadavky.“

Tarts se usmíval. Pomalu, vinou vysokého věku poněkud těžkopádně, přistoupil ke dveřím. Stiskl jsem otevírací mechanismus. Amonar se dobře zajistil proti všem překvapením.

Obě ocelová křídla dveří zajela zpátky do stěny. Venku se právě rodila jedna z obávaných larsanských bouří. Přišla tak rychle, že jsem si musel rozsvítit. Při prvním zablesknutí se automatika energetické stěny nastavila na setmění.

Musel jsem myslet na posádky lodí, které jsem nechal na oběžné dráze. Na tomhle kosmodromu stály jenom tři nejtěžší jednotky mé malé flotily.

Vstoupilo pět kolonistů. Byli jednoduše a chudě oblečení, tak, jak jsem to vídal všude. Ale byli to vysocí lidé.

„Praví Arkonidané,“ říkal mi můj šestý smysl.

Pětice přede mnou poklekla. Muži schovali tváře do dlaní na znamení ponížení, což už jsme na Arkonu dávno neznali.

„Vstaňte,“ přikázal jsem jim, protože jsem se cítil trapně. „Amonar vyžadoval taková gesta?“

„Ano, Vznešený,“ potvrdil starší muž s bělostnými vlasy.

„Ty jsi kolonista Tonth?“ Stařec přikývl.

„To jsem, Vznešený. Přišli jsme, abychom ti poděkovali za rychlou pomoc. Riskoval jsem svůj život, když jsem tajně pronikl do spojové centrály a odvysílal volání o pomoc. Pak jsem uprchl do pralesů. Tam totiž nejsou umístěna žádná policejní pátrací čidla.“

S těmito zkušenými kolonisty jsem si povídal celou hodinu. Potom jsem byl přesvědčen, že druhý svět malého slunce Larsaf bude mít dobrou budoucnost.

Až přehnaně mi poděkovali a pak přišli s otázkou, kterou jsem čekal. Takové audience nikdy neproběhly bez požadavků. Kapitán Tarts se usmíval. Už asi věděl, o čem jde. Pravděpodobně ho chtěli využít jako hlásnou troubu.

„Pod námi se nachází padesát tisíc vystěhovalců ze Zakrebu Vznešený. Byli sem přivezeni proti své vůli. Šlo o omyl. Prosíme o to, aby byli umístěni na jinou planetu, protože zdejší klima nesnesou. Už jsme mezi nimi měli několik případů smrti. Zakrebané potřebují chladný a suchý vzduch, Vznešený. Postrádají i sluneční světlo a zdejší teploty na ně jsou příliš vysoké.“

Podíval jsem se na Tartse. Neznatelně přikývl. Takže jeho údaje souhlasily.

„Je mi líto, Tonth, ale tyhle lidi nemohu převážet na svých lodích. Nemám vystěhovalecké lodě.“

„Ani pak ne, když půjde o krátký let uvnitř stejné soustavy? Třetí svět by měl mít všechny předpoklady. Byla by to maličkost, Vznešený. Chceš je snad nechat zemřít?“

To jsem pochopitelně nechtěl. Kromě toho bylo mou povinností stát při kolonistech, když se ocitli v nouzi. Proto, jsem tam byl.

Tarts namítl: „Třetí svět tohoto slunce vykazuje život. Tamější bytosti se sice nacházejí na velmi nízké inteligenční úrovni, ale podobají se Arkonidanům. Zákon zakazuje vyhánět inteligentní bytosti, dýchající kyslík.“

„Jenom ty nad inteligenční stupeň C,“ namítl rychle jiný kolonista.

„Jakého stupně docílili?“ zjišťoval jsem.

„Nejvýše A-3, Vznešený. Jednou jsem tam byl. Jsou to primitivní divoši s nástroji z kamení.“

To bylo důležité zjištění. Zákon totiž nezakazoval přebírat takové planety, navíc zkušenost prokázala, že podvyvinuté kreatury mohou z plánovitého osidlování jen profitovat.

Vstal jsem a ukončil tím audienci.

„Podívám se na číslo tři,“ sliboval jsem. „Každopádně se postarám, aby padesát tisíc Zakrebanů dostalo nové sídlo. Vy můžete jít.“

Pozadu opustili místnost. Tarts vzdychl, vypnul přístroj a vytáhl záznamovou kazetu.

„Nové potíže,“ zlobil se. „Kdo mi to vlastně nakukal, abych vstoupil do flotily?“

Přede dveřmi úřadu se vystřídalo strážní komando. Ostré příkazy důstojníků bylo zřetelně slyšet. Moje skupina byla elitní jednotkou imperiální flotily. Jakmile jsme se někde ukázali, revolty ustávaly samy od sebe.

„Uvidíme se zítra na Larsafu III,“ řekl jsem. „Co máme dnes ještě na práci?“

„Provinční přijetí v domě Trentonů. To by mohla být zábava. Trenton je šéfmatematik zdejší výzkumné centrály. Říká se, že patří k nejlepším mozkům Impéria. Dříve údajně patřil k Radě.“

„Ještě to,“ poznamenal jsem. „Kdy už nás konečně odvolala Na můj vkus je tento svět přece jen příliš horký a mokrý. Ale lidem z Visalu IV to očividně nevadí.“

Přehodil jsem si přes ruku plášť a vypnul kontrolní zařízení pompézního psacího stolu. Pro mě byl tento případ vyřešen. Na Larsu jsem už neměl co pohledávat.

Larsaf III jsme pro jistotu ještě jednou kartograficky zaznamenali. Byla to krásná planeta podobná Arkonu, širými moři, modrým nebem, rozlehlými kontinenty a zelenými lesy.

Rovňiková zóna se nám líbila ze všeho nejvíc. Tamější teploty odpovídaly našim požadavkům, i když ve vyšších polohách vládl horký a suchý vzduch.

Ovšem rovňikové pralesy nám už tolik nesesedly, stejně jako písčité a kamenité pouště nebo zima na severu.

Už z vesmíru jsme viděli, že planeta je hustě zabydlena zvířaty. Tento svět mohl za dvacet tisíc let zrodit skutečné inteligentní tvory. Měli jsme tedy dost času na to, abychom si tam našli vhodné místo.

Po analýze vzorků vzduchu jsem vydal rozkaz k přistání. Křižník TOSOMA se vnořil do husté atmosféry. Kolem našeho energetického ochranného štítu se dobřela rozzářily žhavé masy vzduchu a pohled na nás domorodcům určitě naháněl děs a hrůzu.

Přeletěli jsme kontinenty v mizivé výšce, bleskurychle překřížili oceány a hledali místo k přistání. Nalezená oblast se hodila pro padesát tisíc Zakrebanů na naší palubu.

Zastavili jsme ve výšce osmdesáti kilometrů. Pod námi ležel oválný, asi dva tisíce kilometrů dlouhý ostrov. V horách, které se přes něj táhly, jsme našli náhorní plošinu, která vypadala naprosto ideálně, pokud se týkalo přistání.

První důstojník bojového křižníku mi předložil mapy automatického zobrazovače. Kapitán Tarts přistoupil blíž.

Kriticky jsme prošli všechny body, tak jsem se rozhodl pro tu náhorní plošinu.

„Bude tam možné vytvořit dobrý přístup k moři,“ mínil Tarts.

„V nejhorším vypálíme malým impulzním dělem do úbočí pohoří serpentýny. Vidím tam dole malou, před větrem chráněnou zátoku. Tento svět se převážně skládá z vody. Naši lidé si na ni budou muset zvyknout. Dokonce bych navrhoval zvolit tuto planetu jako základnu pro flotilu. Kdo ví, zda jsou někde v této nedůležité části Galaxie opravárenské vesmírné doky. Budeš se muset rozhodnout, Atlane.“

Označil jsem tuto oblast červenou barvou.

„Zůstaneme tady,“ rozhodl jsem. „Chci se podívat na kulturní úroveň kolonistů. Svolejte je.“

Tarts vydal odpovídající rozkazy. Pak následovala čistě rutinní záležitost. Pokud tam dole existoval nějaký inteligentní život, musel nyní reagovat na naše sugestivní příkazy.

Psychodůstojník lodi řekl několik slov do mikrofonu. Byla převedena do vln a pak široce ve věžích rozšířena.

Čekali jsme ještě dvě hodiny, než jsem se rozhodl pro přistání. Pak jsme poprvé dosedli na třetí planetě Larsafu. Analýzy vody i půdy dopadly dobře.

Když jsme pak otevřeli vstupy na loď, blížily se k nám první živé bytosti.

Tartsovy hlasité rozkazy mě rozčilovaly. Nikdy si neodpustil hned po přistání vyslat ven jednotky po zuby ozbrojených těžkooděnců. Přes veškerou toleranci patřil k velitelům, kteří dávali přednost bezpečnosti své lodi.

„No,“ obrátil jsem se na Ketlara, „co říkáte? Tihle domorodci nemají zbraně z kamení, ale bronzové sekery, kovové štíty a docela dobře použitelné luky a dlouhé šípy! To je nejméně inteligenční stupeň číslo A-5!“

„To je fakt,“ bručel Tarts. „Asi se tu vyvíjelo několik kmenů nezávisle na sobě.“

Mávl jsem rukou. Kdykoliv člověk někde přistál, pokaždé to bylo stejné. Opustil jsem TOSOMU a vstoupil do malého kluzáku, který mě odvezl ke skupince domorodců.

Zírali na mě tupýma očima. Naši lékaři a biologové vyčlenili několik lidí obojího pohlaví, aby je na palubě prohlédli.

Byli to vysocí, velmi svalnatí lidé rudohnědého zbarvení pleti. Tváře měli jasné, čela vysoká a vlasy černé. Tihle barbaři byli skutečně extrémně podobní Arkonidanům.

Pomalu jsem uvolnil dráhu psychosuggestivních úvah. Jakmile domorodci získali svou duševní sílu zpět a zjistili, co se vlastně stalo, začal očekávaný masový úprk, ale brzy se obraceli a padali tváří do prachu.

Trvalo další čtyři hodiny, než jsme dostali k dispozici výsledky analýz z našich laboratoří. Do severních oblastí jsem poslal několik člunů. Když se vracely, bylo jasné, že se tamější bytosti nacházejí na podstatně nižším kulturně vývojovém stupni než ti, se kterými jsem se potkal na ostrově. Kromě toho mezi nimi byli lidé různé barvy pleti.

Kapitán Inkar se s nimi pokoušel dorozumět. O první překlady se postaral komunikační robot. Tihle hnědí braši měli velice prostou řeč.

Tarts, můj starý přítel a učitel, si nedal říct a musel tohle území nazvat po mně - Atlantis.

S povzdechem jsem to nechal tak a pak jsem na palubě své lodi vypracoval všechny nutné rozkazy.

Inkar odletěl s jedním člunem TOSOMY zpátky ke druhé planetě, aby zorganizoval odvoz padesáti tisíc Zakrebanů.

Já jsem odeslal hyperzprávu Velké Radě. Její potvrzení přišlo o několik hodin později. Dostal jsem osobní rozkaz, abych dal osídlencům zbudovat provizorní obydlí a zároveň mi bylo sděleno, že se vším potřebným přiletí dopravní flotila.

Sklonil jsem před obrazovkou hlavu a uklonil se před svým nadřízeným, který se na mě usmíval z monitoru:

„V této soustavě budeš muset chvíli setrvat, Atlane: Výpověď bývalého Administrátora Amonara mluví o jakémsi spiknutí, které se údajně netýká jenom druhé planety Larsafovy, hvězdy. Impérium tam potřebuje mít silného muže. Dostaneš všechny pravomoci.“

Jeho rozkaz byl nezvratitelný. Když obraz pohasl, slyšel jsem, jak se Tarts nahlas a zlostně směje. Muži ve velínu se na mě dívali, jako by mě chtěli každou chvíli sežrat. Ale měli jsme štěstí. V jiné části Galaxie brzy nato vypukla válka a ta nás odtud odvelela. Na maličkou sluneční soustavu, kde ležel kontinent Atlantis, jsem docela zapomněl.

Ohnisko pětatřicáté bitvy se nacházelo jen tři světelné roky daleko. Tentokrát šlo o soustavu Koál. Její obyvatelé museli být co nejrychleji evakuováni.

Čtyři týdny před začátkem nového velkého útoku na základnu Alaget III jsem přistál, dal opravit své lodě a obnovit opotřebované zbraně.

Na Alagetu vládl neuvěřitelný chaos. Musel jsem využít veškerého svého vlivu, abych se s loděmi vůbec dostal do doků. Všude postávaly těžce rozstřílené křižníky, všude se kapitáni i posádky lodí snažili najít náhradníky za své padlé či raněné druhy. Já na tom byl ještě docela dobře, protože jak známo, Atlan patřil k vládnoucí dynastii.

Choval jsem se vcelku bezohledně, protože jsem si říkal, že mé jednotky jsou důležitější než jména a hodnosti. Obstaral jsem si všechno, co jiní velitelé nemohli už dlouho dostat.

Brzy jsme byli prakticky znovu vyzbrojeni a lodě opraveny, když kapitán Tarts přišel a zaklepal na mé dveře. Musel jsem se divit, proč nepoužil videofon.

Jakmile vstoupil, beze slova přede mne položil popsaný pruh papíru. Mlčel. Popadl jsem zprávu a zadíval se na její text. Byli jsme odveleni.

Na Larsafovu hvězdu...

„Larsafova hvězda,“ přemýšlel jsem nahlas. „To jsem přece už někdy slyšel? Larsafova hvězda...“

„Malá sluneční soustava, pane. Kontinent Atlantis, jak si jistě vzpomenete. Tamější kolonisté vyslali volání o pomoc. Musíme tam okamžitě letět.“

Zadíval jsem se na zapnuté obrazovky ve velké admirálské kajutě. Venku, na prostranství loděnice, se tísnila spousta Arkonidanů, odhodlaných vyhnat z Impéria nelidské, metanové bytosti, které s námi vedly válku.

„A právě teď musíme letět na tu směšnou hvězdičku,“ zlobil jsem se.

„Zdejší zbraňový šéf dostal zvláštní rozkaz,“ potvrzoval Tarts. „Dají nám několik dalších křižníků.“

Prudce jsem vstal. Proboha, co se to na Larsafu mohlo díť?

Už o dvanáct hodin později jsem odstartoval se svými jednotkami, čítajícími celkem 35 křižníků. Krátce před vnořením do hyperprostoru jsme narazili na několik jednotek nepřítele. Zničili jsme je a řítili se dál vesmírem. O žhavé trosky nepřátelských lodí jsme se už nezajímali.

Hned nato jsem dostal další zprávy o Larsafově hvězdě. Podle ní už statisíce kolonistů padlo - či, jak se říkalo - záhadným způsobem zmizelo.

Přivolal jsem si Tartse a pozval kapitány jednotlivých lodí k rozhovoru.

„Šéf flotily všem. Hlaste se!“

Netrvalo dlouho a můj spojař mi hlásil propojení všech palub mých lodí. Hned jsem se rozhovořil: „Budeme nyní transítovat k Larsafově hvězdě. Těm starším z vás jsou tamější poměry známy. Jde o devítiplanetární soustavu. Čísla dvě a tři jsou obydlena našimi kolonisty. Nevím přesně, co se tam stalo, příkazy Velké Rady jsou velmi nekonkrétní.“

Očividně tápou v temnotách. Transitujeme přímo do soustavy a budeme střílet na všechna cizí tělesa, která v soustavě potkáme.“

Podíval jsem se do svých papírů.

„A hlavně opatrně! To by bylo zatím všechno. Děkuji vám.“ O deset minut později proběhla první transice. Po čtvrtém skoku hyperprostorem jsme dorazili do planetární soustavy žlutého slunce.

Když pominul rematerializační šok, na všech mých lodích se rozječely poplašné sirény. Letěli jsme v rojnici, měli jsme zapojený všechny zaměřovací přístroje, překřížili jsme dráhu světů pět a čtyři, až jsme před sebou konečně spatřili třetí planetu.

Protože jsem byl přesvědčen, že naši kolonisté během obou uplynulých let vystavěli nějaké obranné valy, zavolal jsem na Atlantis hypervysílačkou.

Sotva mě na obrazovce spatřil kapitán Feltif, kterého jsme na Atlantidě tenkrát nechali, rozzářil se:

„Atlane!“ volal nadšeně: „Já to věděl! U nás je všechno v pořádku. Právě posílám domorodce do lesů a evakuuji Atlopolis. Výstavba našich provinčních pevností pokračuje. Naše dva křižníky jsem přikázal potopit pod hladinu moře, aby tam vyčkávaly na další rozkazy. V případě potřeby se pod vodu stáhneme všichni.“

Feltif pokračoval v hlášení a mí důstojníci na něj nechápavě zírali. Tak co se to tady vlastně stalo? Z jeho slov jsme to nevyčetli. Nakonec jsem ho přerušil zvednutím obou dlaní.

Daleko před námi se malé žluté slunce proměnilo ve žhavý míč. Museli jsme ho minout, pokud jsme chtěli doletět ke druhé planetě.

Kapitán Feltif zmlkl uprostřed věty.

„Měl jsem dojem, že si nerozumíme,“ vysvětloval jsem mu prostřednictvím hypervysílačky. „Přišel jsem sem v domněnání, že na vás zaútočili Metanové, kteří s námi vedou v Galaxii válku. Co se tedy stalo? Nemyslím, že ti přeskočilo, ale co znamenají ty tvé evakuace? Nebo vám snad z Arkonu nepřišly slíbené zásoby?“

„Ale ano, Vznešený,“ koktal mladík. „Jistěže. Už před rokem jsme dostali veškeré bezpečnostní vybavení a zbraně, včetně obsluhy a inženýrů, ale o to teď nejde, Vznešený.“

Tarts nahlas zaklel. Přitom se díval na monitor, jako by chtěl mladíka spolknout.

„U všech bohů Arkonu, co se to tady vlastně děje?“ křičel jsem. „Copak nedostanu jasné vysvětlení situace? Proč jsem sem byl povolán?“

Feltif konečně pochopil, že vůbec nic nevíme. Zatvářil se zděšeně.

„Opatrně, Vznešený!“ volal na mě. „Naši matematici se právě snaží propočítat všechny fenomény. Vypadá to na neplánované, nicméně bleskurychlé údery. Nedá se to nijak jasně vysvětlit. Pětidimenzionální zaměřovače reagují, ale individuální měřiče vlnění nás zklamaly. Myslíme si, že protivník bude nadprostorový.“

Potlačil jsem v sobě narůstající zlost a pokoušel se ignorovat impulzy mého šestého smyslu.

„Pokračuj!“ zvolal jsem a uvnitř se to ve mně vařilo. „Pokračuj v těch žvástech. Mluv, mluv, ať se uklidním! Ticho tam vzadu!“

Několik rozesmátých důstojníků mého štábu zmlklo. Bylo totiž v mé moci rozdávat i nejtvrďší tresty.

„Odpusť, Vznešený,“ odvětil Feltif a zaznělo to naprosto zoufale. „Ale nemám možnost volby, jak bych ti vysvětlil, co se skutečně stalo. Přesné informace dostala Velká Rada. Oni ti nic neřekli?“

„My máme jiné starosti, kapitáne,“ odsekl jsem. „Bojovali jsme v nejhroznější válce dějin Impéria. Říše se rozpadá, naše národy vymírají. Je zapotřebí každé lodi, každického muže. Jak chceš přinutit nejschopnější hlavy Impéria, aby poslouchaly tvé výmysly?“

„Dávám svou osobu k dispozici kolegiu soudců,“ opáčil tiše Feltif. „Moji vnuci ať jsou prokleti, jestli neříkám pravdu. Na Larse, druhé planetě Larsafovy hvězdy, už beze stopy zmizelo sto padesát tisíc kolonistů. Jinak tu ještě všechno je. Z cizí strany nepadl dosud ani výstřel, nevybuchla žádná bomba a nikdo se nepokusil o přistání. Zoufale jsme se bránili, ale stříleli jsme na Neviditelné. Já osobně jsem byl svědkem, jak se několik mužů mého strážního komanda rozplynulo v nicotě. Objevili jsme cizí lodě, ale nedokázali jsme je zachytit ani na ně zaútočit. Nejsou tu žádné ozbrojené jednotky, Vznešený. Všechny naše křižníky byly povolány do války. Máme tu už jen pár obchodních korábů, se kterými se bojíme vzlétnout.“

Můj hněv se utišil. Znal jsem Feltifa dost na to, abych pochopil, že přece jen asi nevykládá žádné nesmysly. I Tarts zpozorněl a zamyslel se. Na můj pokyn propojil hyperspojení na všechny naše lodě, aby mladíka poslouchali všichni kapitáni.

„Nepřítel zaútočil i na Atlantidu?“ zjišťoval jsem neklidně.

„Ne, Vznešený, jenom na kolonisty z druhé planety. My pro něj pravděpodobně nejsme důležití. Kromě toho jsem, jak už bylo řečeno, učinil jistá bezpečnostní opatření. Larsanská kolonie je až příliš velká. Před rokem jsem musel vydat zákon k omezení porodnosti. Chtěl jsem zabránit tomu, aby se do toho chaosu rodily další malé děti.“

Mezitím jsme míjeli slunce Larsaf. Naskočily ochranné energetické štíty. Pomalu jsme se blížili k místu, kde jsme měli narazit na druhou planetu soustavy.

Spojení s kapitánem Feltifem nadále trvalo, když se nám ozval kapitán Henos.

„Křižník TANTOR, veliteli. Henos pro Krystalického prince. Zaměřuji cizí těleso. Špatné echo, normální zaměřovače nereagují. Žádný obraz. Těleso je zamlžené. Energetické hodnoty nezměřitelné. Jako by se neznámá loď zpolo nacházela tady a zpolo v hyperprostoru. Prosím o další rozkazy.“

„Opatrně!“ zvolal kdosi nahlas. Byl to Feltif.

„Opatrně!“ opakoval. „Takhle to vždycky začíná. Poslední přepadení proběhlo před třemi měsíci a dvěma dny. Znovu přicházejí! Vznešený, oni na vás zaútočí!“

Službu konající spojař TOSOMY přerušil spojení. Bylo to tak správné. Od této chvíle bylo nutné soustředit se na bezpečnost vlnkové lodi.

Daleko před námi visel bledý půlměsíc druhé planety. Její mocný atmosférický obal odrážel sluneční světlo tak silně, že by ji bylo možno poznat i mezi dvěma tisíci planet.

Ohlédl jsem se na kapitána Tartse a mlčky stiskl poplašné tlačítko. Nadsvětelné zakódované signály opustily antény mého křižníku.

Ostatní bojové lodě mé skvělé flotily se rozprskly, jako by se uhýbaly před náhle vznikající supernovou. Slyšel jsem vytí motorů TOSOMY. O pár vteřin později jsme také zaměřili nějaké echo. Přesně odpovídalo hodnotám, které nahlásil Henos. Na muže z Arkonu bylo dokonale spoolehnutí. Tady mezi námi pulzovala pravá arkonidská krev. Na mých palubách nebyl žádný neumětel ani zbabělec.

„No, ještě se uvidí!“ řekl jsem a rozhlížel se po ostatních. Tarts se kousavě šklebil. Jeho tvář mi připomínala atlantský mramor, který zakrebitští kolonisté obdivovali hned po přistání. Tento kámen byl dokonale bílý, prokvetlý rudými nitkami. Přesně tak teď vypadala Tartsova tvář.

Mocné zbraně mého křižníku hrozily otevřenému vesmíru. „Řekl bych, že tajuplní útočníci tentokrát narazili na kámen, co?“ poznamenal statečně mladičský poručík.

Zamrkal jsem na Tartse. Právě zaujal bojovou pozici. Mírně přikývl. Pak se znovu zaposlouchal do zpráv z jednotlivých velinů. Všechno tu bezvadně fungovalo. Rozběhla se sehraná válečná mašinérie.

I já jsem byl pochopitelně přesvědčen, že si to s tím fantomem rychle vyřídíme a vydal jsem jasné rozkazy k palbě.

Pak jsem čekal na hlášení o sestřelu. Někdo z nás přece logicky musel toho cizince zasáhnout.

Z reproduktorů se ozval strašlivý řev. Vyskočil jsem ze svého křesla. Zkušební důstojníci ve velínu TOSOMY zakláněli hlavy, aby nevěřičně zírali na panoramatickou obrazovku nad sebou.

Avšak neviděli nic. Protivník byl příliš daleko a slunce Larsaf bylo příliš slabé, aby na pancíři cizí lodi odráželo světelné reflexy.

Pořád jsme ještě stříleli, ale žádné hlášení o úspěchu nepřicházelo. Jenom těžký křižník IGITA kapitána Corbuse oznámil, že zaměřený objekt prudce zabočil, aby unikl energetickým salvám.

Právě v té chvíli se ozval onen řev. Nevěděli jsme, co může znamenat, než počítač podal zcela jasné vysvětlení: „Posádka lehkého křižníku MATATO ztracena. Spojové ticho, loď nedotčena, nereaguje. Pluje ve směru. Konec.“

Takových zpráv jsem za poslední dva roky slyšel hodně, ale v téhle zaznělo i něco neobvyklého. Jak mohl být křižník nedotčen, když posádka byla ztracena?

Zatímco jsem horečně přemýšlel, ohlásil se mi křižník PAITO kapitána Inkara, že cizí objekt zmizel. Pravděpodobně asi transitoval. Proti tomu však mluvila skutečnost, že strukturální zaměřovače mé lodi nic nezaznamenaly. Při takové blízkosti cizího objektu nebylo možné, aby nepřítel transitoval a my nic nezaměřili. Ale pravdou bylo, že se nám cíl ztratil, takže jsem přikázal zastavit boj a pomocí tažného paprsku přivléci křižník MATATO.

Během tohoto podivného boje jsme opustili náš původní kurz. Druhá planeta byla už jen pouhým bledým diskem mezi hvězdami na obloze tohoto sektoru Mléčné dráhy.

Když jsme konečně přivlekli MATATO, ohlásil se mi velitel záchranného komanda.

Poručík Cunor překvapeně zíral na můj lehký kosmický oblek. Právě jsem si nasazoval přilbu.

„Ty jdeš se mnou, Vznešený?“ ptal se nechápavě.

„Jistěže,“ odpověděl jsem mu. „Jsi připraven?“

Na palubě křižníku MATATO přistálo padesát mužů. Zbraň jsem měl v ruce připravenou ke střelbě. Kapitán Tarts šel také, i když jsem mu doporučoval, aby raději zůstal. Chtěl jsem ho pokárat alespoň pohledem. Pochopil a sraštil čelo.

Bylo to, jako by MATATO nikdy neměl posádku. Prošli jsme každou místností této lodi, ale nikde jsme nikoho neobjevili. Ve velínu zcela bezmocné lodi jsme se pak sešli. Pro mě se prakticky zhroutil celý svět.

Kdokoliv přišel, bezradně rozhodil ruce. Nikdy předtím jsem své muže neviděl tak zoufalé. Musel jsem myslet na varování důstojníka Feltifa. Nemluvil snad o náhlém zmizení živých bytostí?

Zatímco jsem přemítal, zachytil jsem naléhavé volání. Kdosi volal poručíka Cunora. Rozběhli jsme se k označenému místu. Jakmile mi tam udělali místo, myslel jsem, že se mi zastaví srdce.

Na podlaze ležel jeden z mužů posádky MATATO. Jeho trup bylo tvrdý jako kámen, ale nohy kolem sebe kopaly, jako by chtěly před něčím uprchnout.

Byl to pohled, při kterém bledly tváře i těch nejotrlejších mužů. Potlačil jsem zasténání. Poručík Cunor poklekl k nešťastníkovi. Následoval jsem ho a snažil se zvednout trup toho muže. Nešlo to. Byl jako z kamene. Hustota těla se musela neuvěřitelně změnit. Jenom jeho nohy byly na dotek i na pohled normální.

Uvolnil jsem místo doktorovi. Pokoušel se tomu podivně raněnému muži dát nějakou injekci, ale bylo to zbytečné.

„Co je to? Tak mluv, co se děje?“ křičel jsem na něj. Vzhlédl ke mně, ale tvářil se nejistě a byl bledý. Nevěděl.

Když jsem se vrátil na palubu své vlajkové lodi, poslal jsem na opuštěný křižník nouzovou posádku. Mí muži ještě nikdy předtím nevykonávali žádný rozkaz tak váhavě. Stalo se něco nepopsatelného.

Jakmile jsme přešli na původní kurz a blížilo se přistání, ohlásil se mi můj šéfmatematik Grun. Zjevil se s celým štábem. Grun byl poměrně malý a starý. Na jeho pleti však bylo znát, že podstoupil biomedicínské omlazení. Velká Rada se stále častěji rozhodovala k tomu, aby vskutku chytrým a nenahraditelným mužům darovala pár let života navíc.

Kapitán Tarts zatím řídil poradu s kapitány lodí. Já se věnoval vědci.

„Celá ta věc je spíš fyzikálního než medicínského rázu, Vznešený,“ vysvětloval mi. „Raněný žije. Jen jsme uklidnili jeho nohy. Pozorovali jsme, jak se jeho zcela strnulá ruka během poslední hodiny pohnula asi o milimetr doleva. Myslím, že se jedná o totální zhutnění organické hmoty a že jde o nějaký relativistický časový efekt. Náš čas pro něj zřejmě nehraje roli, pokud nepočítáme jeho nohy.“

„Hrůza!“ zvolal jsem. „Jak si to vysvětlujete?“

„Naše výpočty právě probíhají, Vznešený. Asi půjde o nějakou moderní zbraň, jejíž účinnost je soustředěna výhradně na organickou hmotu. Organická hmota je dematerializována a přenesena na jinou úroveň. V případě tohoto muže patrně půjde o částečný zásah. Možná že nadále prožívá docela všechno, ale podstatně pomaleji než my. Na každý pád pohnul rukou. Ovšem nohy ho vůbec neposlouchají.“

Oči mi vlhly - to bylo znamení velkého rozrušení. Grun mluvil suše jako pravý vědec.

„Nač lze podle toho soudit?“ zeptal jsem se nervózně.

„Na všechno a na nic, Vznešený. Nepomůže žádná známá zbraň. Muselo by se podařit ukořistit loď těch neznámých.“

„Jak?“ vysmíval jsem se.

Grun si opět věděl rady.

„Měli bychom počkat na jejich další útok a nepoužívat obvyklé prostředky. Doporučuji použít impulzní pohony několika starších křižníků jako paprskomety. Pracují na naddimenzionální bázi. Musíme však počítat se ztrátou těchto křižníků, takže by to chtělo dálkové ovládání a posádku přemístit na jinou loď.“

Grun uměl uvažovat jasně a střízlivě. Jeho návrh vypadal dobře, ale přece jen se mi na něm něco nezdálo.

„Rád bych věděl, s kým mám tu čest,“ vysvětloval jsem mu. „Považuji za vyloučené, že by to mohla být loď Metanoidů. Pokud by měli nějaké takové zbraně, už by nám to dali pocítit hlavně v galaktické válce. Takže máme asi co dělat se zcela jinými bytostmi. Možná s takovými, které o našem zoufalém boji proti těm monstrům ani nevědí.“

„S pravděpodobností sedmadvadesáti procent,“ potvrzoval fyzik. „Už jsem to propočtl. Tím pro nás vzniká zcela nová situace.“

Obětoval jsem dva nejstarší křižníky flotily jako pokusné králíky. Posádky přešly na palubu MUTATA a PAITA.

Když jsem se rozloučil s Grunem, vyrazil jsem se třemi svými elitními jednotkami do mlžného oparu nad druhou planetou. Hlavní město Amonaris u rovníkového moře nabízel pohled na hlavní sídlo kolonistů.

Velký počítač, umístěný nahoře v horách, byl už mezitím dokončen. Hned po přistání jsem vydal rozkaz, aby byla počítačová pevnost obklopena dvojitým ochranným energetickým štítem.

Už o tři hodiny později se oba staré křižníky TITSINA a VOLOP přesunuly do velkých a dobře vybavených loděnic na Larse, abychom tam pokud možno co nejlépe proměnili impulzní pohony křižníků ve snadno ovladatelné zbraně.

Nakonec jsem navštívil oblasti, ze kterých údajně zmizely statisíce kolonistů.

Šéffyzik Grun šel se mnou, když jsme váhavě vstoupili do první plně automatizované farmy.

Ploché budovy zely prázdnotou. Z cenného zařízení naprosto nic nechybělo, ale nikde nebyli žádní farmáři ani jejich rodiny. Vědci planetární administrativy horečně vypočítávali nejrůznější možnosti. Bylo zřejmé, že plocha tohoto světa džungle byla neznámým nepřítelem zasažena jen na určitých, přesně ohraničených místech. Grun tato místa nazval „relativními poli“, čímž bylo řečeno všechno a přitom nic.

Nakonec jsme zjistili, že žádný útok neprošel úplně celou planetou. Mluvil jsem s několika vyděšenými lidmi. V jejich bezprostřední blízkosti se doslova vypařili příbuzní a sousedé, a jim se přitom vůbec nic nestalo!

Grun ještě pořád věřil v neuvěřitelně účinnou, supermoderní zbraň, ovšem já už jsem si tím tolik jistý nebyl.

Po všech poradách, debatách, schůzích a jednáních s vědci jsem se cítil vyčerpaně.

Nařídil jsem nejvyšší bojovou pohotovost a postaral se o počítač a oba staré křižníky, aby se na nich pracovalo ve třech směnách nepřetržitě. Pak jsem z nich dal vynést všechny přebytečné zbraně a umístit je kolem počítačové pevnosti.

Moje poslední opatření spočívalo v zrekvírování jedenadvaceti velkých dopravních lodí, které náležely zdejšímu Administrátorovi. Tyto břichaté, sotva ozbrojené koráby byly plně naloženy potravinami a připraveny ke startu. Jestliže mělo dojít k evakuaci dvou milionů kolonistů, neváhal bych nijak dlouho.

Jednotliví šéfové distriktů byli hypervysílačkou upozorněni, že mají vše připravit pro rychlý útěk obyvatel na paluby našich lodí.

Potom jsem se šel konečně vyspat, a když jsem se probudil, odeslal jsem dlouhé hlášení pro Velkou Radu, ve kterém jsem vylíčil zažité události co možná nejpřesvědčivěji.

Velká Rada na mé hlášení okamžitě zareagovala. Bylo mi řečeno, abychom okamžitě vyslali téměř dva miliony kolonistů zpátky na Arkon a abych na druhé planetě ponechal jen dvě stě tisíc lidí, což by mělo bohatě stačit pro další rozvoj mladé civilizace na Larsu.

Počítal jsem s revoltou obyvatel, ale divil jsem se, jaká byla pranice o místa na lodích. Na planetě džunglí nechtěl nikdo zůstat!

Nakládka trvala necelých dvanáct hodin. Pak se mé lodě rozletěly do vesmíru. Už jsem je nikdy neviděl. Na planetě zůstalo jen sto padesát tisíc kolonistů. Všichni ostatní raději vstoupili do služeb vesmírné arkonidské flotily a šli bojovat proti Metanoidům - protože ty člověk aspoň viděl!

Takže jsme se prakticky vzdali cenné kolonie.

A já jsem dostal rozkaz postavit se neviditelnému nepříteli a pokud možno zjistit, jakými zbraněmi disponuje.

Larsa se nedala udržet! Poté, co jsme celé tři měsíce nezaznamenali ani jediný útok, přišel ten další natolik překvapivě, že nikdo nedokázal zareagovat včas.

Byl jsem zrovna ve velínu TOSOMY Před dvěma minutami mi došla zpráva, že se rychlostí 30000 kilometrů za hodinu blíží k hlavní rovníkové oblasti neviditelná zničující fronta.

Okamžitě jsem odstartoval, abych se o všem přesvědčil přímo na místě.

Na kosmodromu v Amonarisu nastala neuvěřitelná masová rvačka o místa v jedenadvaceti transportních lodích. Byl to zmatek, jaký jsem ještě nezažil.

Zbývalo však ještě trochu času. Relativistická pole byla ještě daleko a navíc jsme nevěděli, jestli třeba před městem neuhnou.

Přesto jsem přikázal evakuaci všech zbývajících obyvatel. Bylo na čase přenechat tuto planetu jenom našim bojovým křižníkům. Nacházeli jsme se v plné bojové pohotovosti. Rychlostí tří kilometrů v hodině jsme pluli vstříc nepříteli.

ASSOR a PAITO následovaly vlajkovou loď. Kapitán Cerbus, jehož loď se vznášela na oběžné dráze nad planetou, hlásil zaměření cizích objektů, které se však očividně pohybovaly jenom nad místem, ve kterém jsme identifikovali relativistická pole.

Vydal jsem rozkaz vyčkávat a pokoušel se zůstat stranou od nebezpečné oblasti.

Pomocí přijímačů TOSOMY jsme zachytili bezpočet videofonních vysílání mezi úředníky administrace, prchajícími kolonisty a mým komandem v Amonarisu.

Naši muži se snažili dostat do dopravních lodí co nejvíce kolonistů, i když jejich kapitáni naléhali, že musí okamžitě odstartovat, aby je nezasáhla zničující fronta.

Já jsem se o ty chaotické stavy dole na kosmodromu nezajímal, protože jsem s tím stejně nemohl nic udělat. Mým úkolem bylo rozpoznat nepřitele, zastavit ho a pokusit se docílit nějakého úspěchu.

Po krátkém letu se ozvaly naše naddimenzionální energetické zaměřovače. Teprve před několika měsíci jsme je dostali. Byla to úplná novinka, protože to vyžadovala válka s Metanoidy.

Tyto přístroje nás okamžitě zalarmovaly, jakmile jsme se ocitli v blízkosti nebezpečné zóny.

Tarts jasně a klidně vydával rozkazy. Stroje TOSOMY se zastavily. Zabzučely antigravty a naše obrovská koule z arkonidské oceli stála tiše, jako by na ni nikdy nepůsobily síly zemské přitažlivosti.

„Vlnová fronta opticky viditelná,“ ozývalo se ze zaměřovací centrály. „Vznikají neobvyklá zrcadlení vzduchu. Rychlost konstantní.“

Zaklonil jsem se a zahleděl se nahoru na panoramatické monitory.

„Fantazie!“ hlesl Grun a oči se mu horečnatě leskly. „Přiznávám, že tento jev nepůsobí dojmem, že by šlo o nějakou zbraň, Vznešený.“

Zamračeně jsem přemítal, že to kolonistům, kteří nestačili utéct z ohrožené oblasti, nebude nic platné. Ale nějak tam určitě zůstali, alespoň podle malých osad, které jsme viděli rozmístěné po džungli.

PATTO a ASSOR žádaly povolení k palbě.

„Ne, ještě ne,“ bránil jsem se. „Je nesmysl střílet do té stěny. Nechte ji, ať se přiblíží. Centrálo dálkového ovládání jsou obě pokusné lodě ve vzduchu?“

„Startovaly před dvěma minutami, Vznešený!“

„Držte je v oblasti nad Amonaristem. Budou našim posledním prostředkem obrany: Pozor, pro bojový křižník PAITO - jak jste daleko s evakuací objevených uprchlíků?“

Moje optická centrála mě propojila. Na obrazovkách se objevila rozlehlá paseka. Shromáždilo se tam asi půl tisíce lidí. Hádali se o pár malých kluzáků.

„Nalétáváme, Vznešený,“ ozval se kapitán Inkar.

O něco později nad mýtinu přiletěl pětisetmetrový obr. Fronta už byla jen pár kilometrů odtud. Za necelých deset minut musela dorazit až k nám.

Inkar se nejdříve pokusil dovézt zarputile zápasící kolonisty na palubu své lodi pomocí kluzáků. Slyšel jsem ve vysílačce jeho tlumené klení, protože to bylo spojeno s neuvěřitelnými potížemi.

„Zpátky, Inkare!“ zvolal jsem do mikrofonu. „Naložit kluzák, zavřít a letět! Nasaj ty blázny pomocí sacího paprsku. Radši ať mají pár modřin, než aby zemřeli.“

Ze sacího projektoru lodi PAITO vyšlehl široký paprsek a zvedl zápasící kolonisty tak rychle do výšky, až zaječeli překvapením a děsem. Temná těla mizela ve vstupu lodi a pak jsem slyšel Inkarov smích.

„Mám je,“ oznamoval. „A naložili jsme i pár věcí, které jsme ani nechtěli brát.“

Tarts se pobaveně šklebil. Přitom sledoval čelní obrazovky s blížící se frontou. Tam se blížila zkáza. Vypadalo to jako nějaké záření, které přichází z mračen nad krajinou.

Hlášení kapitánů mých křižníků oznamovala, že tentokrát je relativistickým polem zasažena celá polovina planety. „Nacházíme se na okraji kosmické zóny,“ oznamoval Grun.

„Zajímavé,“ odsekl jsem, ale on na to nereagoval a pokračoval: „Může se jednat pouze o přesah nestabilních, stále se měnících sil vyššího řádu do našeho prostoru. Proto ty úžasné efekty. Živé bytosti využívají takové relativistické oblasti, aby...“

„Aby co?“ přerušil jsem ho. „Aby kradly zvířata a lidi? Nač by to bylo? Kdyby jim šlo o průmyslové komplexy, kosmické lodě nebo jiné drahocennosti, viděl bych v té záležitosti nějaký smysl. Takhle ale ne, ledaže by jim šlo o vyhlazení naší Galaxie.“

Grun pokrčil rameny a vypnul spojení. Také si nevěděl rady. Možná že protivník jednal na základě principů nám neznámé logiky. Nás by prostě nenapadlo krást cizí bytosti, považovali bychom to za nesmysl.

Zlobilo mě to, protože jsme bojovali proti stínům.

O deset vteřin později jsem vydal rozkaz k palbě. Zatímco jsme vyrazili, abychom se přizpůsobili rychlosti nestabilního pole, střelili jsme ze všech zbraní, které jsme měli k dispozici.

Tarts nechal nejdříve ze všeho promluvit termická děla. Atmosféra nad planetou džunglí se začala vařit. Pálili jsme proti té stěně ostošest, jako bychom chtěli všechny velké kosmické lodě jedním rázem zničit.

Dezintegrátorová děla byla tichá. Jejich paprsky mizely ve žhavé stěně.

Jenom smrtící neutronové paprskomety jsme se neodvážili použít, protože bychom případně mohli zabít naše vlastní lidi. Arkonské a gravitační bomby byly zbraněmi pro boj na dálku, určenými jen pro akce ve volném prostoru. Kdybychom je nasadili, nemělo by smysl Larsu bránit dál. Planeta by se změnila na explodující slunce.

Takže jsme nakonec byli odkázáni pouze na impulzní děla, ale když jejich paprsky, silné jako věže, dopadaly na neviditelnou stěnu, jako by byly pohlcovány.

Hyperzaměřovače registrovaly pouhou přítomnost energetických jednotek, ale o tom jsme už dávno věděli.

Nakonec jsem se rozhodl celou tu záležitost přerušit a zastavit palbu: „Šéf flotily všem: palbu zastavit, rozjet lodě a následovat vlajkový křižník. Vzdálíme se, budeme, krýt obchodní lodě s uprchlíky a nasadíme oba pokusné křižníky. Konec!“

Nevěděli jsme, zda jsme v nestabilní stěně zabili nějaké bytosti, protože jsme stříleli naslepo.

Stěna pokračovala ve zničující cestě planetou.

V bezpečné vzdálenosti jsme zastavili a z přístrojů jsme odečetli, že Neviditelný obdobně pročesává všechny ostatní planety, vyjma třetí, která se našťěstí nacházela na odvrácené straně slunce. Mým lidem v Atlantidě se snad tedy nemohlo nic stát.

Na kosmodromu v Amonarisu stály už jen tři dopravní lodě. Ostatní už odstartovaly. Planeta byla rychle evakuována a kdo nestačil utéct, určitě zahynul.

Nákladní lodě vzlétaly do zuřící bouře a rozpáleného vzduchu nad planetou. Zničující mihotavá stěna už byla vidět pouhým okem.

Inkar stačil naložit ještě pár lidí. Pák vzlétl i on.

Pozval jsem Gruna a jeho štáb fyziků do velínu vlajkové lodi a upozornil jsem je, aby sledovali velké monitory.

Přebudované staré křižníky TITSINA a VOLOP se tiše vznášely nad krajinou. S jejich pomocí jsme chtěli najít protivníkovo slabé místo. Inženýři, kteří je na dálku ovládali, seděli vedle v zaměřovací centrále.

Počkal jsem, až fronta dorazí na vzdálenost čtyřiceti kilometrů a pak jsem dal zahájit palbu.

Grun sklopil opěradlo křesla dozadu, aby se mohl lépe věnovat pozorování.

Z pohonů starých lodí vyšlehly neuvěřitelně silné, prostorově nadřazené impulzní vlny. Měly absolutní rychlost světla a normální hmotu. Zasahovaly pouze tehdy, jestliže loď odstartovala s plně běžícím pohonem, nebo pokud přistála.

Grun vzrušeně vyjekl. I já jsem se vztyčil na sedadle, abych mohl to divadlo lépe sledovat.

„Prorážejí!“ zvolal Grun.

„Prorážejí!“ křičel i někdo další. Velín jásal a já se také připojil. Bylo to, jako by nám všem spadl těžký kámen ze srdce. Tam, kam udeřily paprsky z impulzních pohonů křižníků, se nestabilní stěna prolamovala. Vznikaly v ní nepravidelné, temné, zívající díry. Zároveň se mi zdálo, jako by stěna mírně měnila doposud stálý směr.

V těch černých dírách jsme nic neviděli. Naše zbraně vyvolaly vyloženě transitní efekty.

O chvíli později jsme vyrazili. Nepřátelská fronta neztrácela tempo. Jenom tam, kde jsme prakticky aplikovali bodovou palbu, to vypadalo na určitý klid.

„Šéf flotily pro řídicí centrum palby - pokuste se tu stěnu kousek po kousku odkrajoval jako hoblíkem. Pokuste se najít dolní hranici viditelné účinnosti. Konec!“

Pochopili mě rychle a přesně. TITSINA se zachvěla a pak se pomalu otáčela podél své osy. Neměla ještě kulovitý tvar. VOLOP její manévry opakovala.

O pár vteřin později se daleko za námi rozpoutalo legendární peklo jako z představ mých předků. Propukla neuvěřitelně silná energetická bouře a rozmetávala povrch planety.

Stěna se zastavila, jak se mi zdálo. Napravo i nalevo od nás však pokračovala. Dívali jsme se dolů do temné propasti, ale jinak se nic nestalo.

Tato hra pokračovala ještě několik hodin, až byla planeta tou stěnou zcela pokryta. Ted už nemělo smysl prokousávat do ní tunely a mít radost, že tam jsou.

Vyrazili jsme vzhůru, proletěli atmosférou a teprve ve volném vesmíru jsme zjistili, že tam není prázdno jako obvykle, že vidíme obrovitá, narudlá energetická seskupení trychtýřovitého tvaru. Protahovala se směrem dolů, aby pak končila v blesky provrtaném vzduchovém obalu Larsy.

Nechápavě jsem na to zíral do té doby, než na mě křikl spojový důstojník.

Vytrhlo mě to ze zamyšlení. Bylo neuvěřitelné, co způsobilo naše ostřelování. Pohrával jsem si s myšlénkou, že přebudujeme i pohony moderních lodí, a kdybychom se pak měli s Neviditelným setkat ještě jednou, museli bychom zákonitě vyhrát.

Tarts, začal křičet. V očích měl děs. „Co je?“ zeptal jsem se.

Ve stejném okamžiku začal bruchet mechanický hlas hmotového zaměřovače: „Křižníky neodpovídají, energetické echo negativní. Kapitán Cerbus mlčí. Žádné zaměření kovu v poloměru tří světelných let. Letka musí být pokládána za ztracenou. Konec hlášení!“

Krákorání počítačového hlasu zmlklo. Popleteně jsem se rozhlížel. Tarts klesl do křesla a schoval tvář do dlaní. Grun zaúpěl. Já jsem nebyl schopen říct ani slovo. Můj rozum se bránil

tomuto bezcitnému hlášení počítače, nechtěl je přijmout jako skutečnost. Že by zmizela celá moje letka? Všechny ty lodě, které jsem dva roky bezpečně prováděl těmi nejhoršími bitvami v dějinách?

Zaslechl jsem výkřik. Asi jsem křičel já sám. Do velínu vběhl spojový důstojník. Jen jsem na něj zíral. Ale pak jsem si uvědomil, že jsem to nekřičel já, nýbrž on.

To, co jsem chtěl rozkázat, už provedl sám! Jeho prvního muselo napadnout, proč mu šéf flotily neodpověděl.

Měl jsem pocit, že mi Neviditelný sešněroval hrdlo. Ve velkém velínu TOSOMY nikdo nepromluvil. Na obrazovkách energetického zaměřovače byly vidět ještě čtyři zelené body - oba přebudované křižníky a jejich doprovod. Společně s námi tedy zůstalo pět lodí z celkem pětácti.

„Ještě jednou zavolej,“ šeptal jsem stísněně. „Zavolej, pospěš si. Tartsi, to není možné! Cerbus ve svém posledním hlášení sděloval, že se zdržuje v dostatečné vzdálenosti od fronty. Proč je najednou pryč?“

Roboti mezitím odnášeli fyzika Gruna. Starý muž vzrušením omdlel.

„Atlane,“ oznamoval Tarts tlumeně. „Naše flotila už neexistuje. Tam, kde by měla být klínová formace lodí, zívá hrozný energetický trychtýř. Má v průměru dvacet milionů kilometrů. Cerbus do něj se svými loděmi zapadl. Je to hrůza! Už neodpovídá.“

Přesto jsem zastavil a dal změnit kurz. Museli jsme se pokusit o nemožné a pátrat po pohřešovaných, přestože jsem věděl, že je to všechno marné.

Byl jsem jako vyprahlý. Hrdlo mi odmítalo sloužit a mozek drtily neviditelné svěráky. Bylo to příliš děsivé, než abych o tom mohl dále přemýšlet.

Tarts a jeden z doktorů mě vyvedli ven. Teď už jsem věděl, co jsme naší impulzní palbou způsobili. Pravděpodobně to však byla jen hloupá náhoda, že moje lodě upadly do nepřátelských tenat.

Má jediná naděje spočívala v tom, že mí muži snad ještě žijí. Ovšem proti ní mluvila skutečnost, že lodě nebyly nalezeny.

Stálo se prakticky poprvé, že nestabilní pole nasálo i anorganickou hmotu. Už jsem téměř nebyl při smyslech, když jsem přikázal neprodleně letět na třetí planetu a přistát na naší základně v Atlantidě.

Pak jsem byl docela rád, že jsme ji před dvěma lety vybudovali. Druhá planeta Larsafova slunce se pro nás stala neobyvatelnou. Naddimenzionální zóna ji zcela pohltila.

Pro všechny případy tam však ještě zůstal centrální počítač a těžké zbraně, které jej měly chránit. Možná že se s tím později bude moci něco udělat.

Poslal jsem své druhy do kajut a také jsem si lehl. Potřeboval jsem veškerou sílu vůle, abych získal aspoň část původní sebekontroly.

O čtyři hodiny později jsme přistáli na skvěle vybudovaném kosmodromu v Atlantidě. Kapitán Feltif mě přijal mlčky.

Atlopotis se už proměnila ve skutečné velkoměsto koloniální planety. Bylo úžasné, co Feltifovi lidé a padesát tisíc zakrebtských vystěhovalců dokázali za tak krátkou dobu z tohoto malého kontinentu udělat.

O kus dál stála skupinka polonahých domorodců s oštěpy. Byli oblečení v cárech kožešin a ve vlasech měli barevná ptačí pera. Jakmile mě spatřili, padli na kolena a plazili se ke mně. Přinášeli mi nejrůznější dary.

Měl jsem radost z jejich rozzářených tváří a oddaných, inteligentních pohledů. Z těchto divochů mohla jednou vzejít velká civilizace.

Kapitán Feltif byl vlastně vojenským guvernérem. Dal mi k dispozici svůj byt a na záznamech mi ukázal, co tu všechno postavili a zbudovali.

Další den došlo na zevrubné vyličení událostí, které jsme prožili ve vesmíru. Kolonisté pozorně naslouchali. Feltif mi ukázal obranná postavení a pak mě pozval na tajný výlet. Jeho tajuplný úsměv mě naplňoval zvědavostí.

Byl jsem poněkud překvapen, když mě odvezl dolů k přístavu, ve kterém kotvily primitivní plachetnice a velké veslice. Na břehu stál i speciální kosmický člun imperiální flotily. Tyto modely sloužily k tomu, aby prováděly těžké operace na vodní planetě. Uměly létat a'potápět se, ale nedokázaly dobývat daleký vesmír.

Nastoupili jsme a ponořili se.

V hlubině jednoho sta metrů se objevilo světlo zářivých reflektorů podvodní plošiny, na které se zvedala třpytivá polokoule z nejlepší arkonidské oceli. Byla poměrně velká a hodila se k tomu, aby poskytla úkryt mnoha kolonistům.

„Naše nouzová základna, Vznešený,“ vysvětloval věčně Feltif. „Průměr asi sto dvacet metrů, výška něco přes šedesát metrů. Vydrží jakýkoliv tlak vody a je bohatě vybavena vším nutným, včetně potravin a zbraní. Kopule má posádku robotů. Vydrží i extrémní zátěž. Přesněji řečeno se jedná o věž, ponořenou do skály, ze které je vidět jen polokoule střechy. V případě nouze sem můžeme umístit deset tisíc uprchlíků.“

Když jsme vstoupili dovnitř, bylo na něm vidět, že by tam nejradši zůstal. Cítil jsem v sobě vzrůstající zlost na neznámého nepřítele, který zavinil zmizení mých nejlepších mužů.

V té chvíli jsem se rozhodl, že se zbytkem posádek zůstaneme tady na Atlantidě. Mohli jsme tu vyvíjet nové zbraně a možná by se nám mohlo podařit rozluštit tajemství zničující fronty a vyvodit z těchto poznatků něco, co by mohlo rázem vyřešit i nekonečnou válku s Metanoidy.

Uplynuly necelé dva měsíce. Inkar a Taneth se svými dvěma křižníky neustále létali do nebezpečných akcí, aby z bohatě zásobených skladů druhé planety přiváželi to, co na Atlantidě chybělo.

Přístroje mé vlajkové lodi neustále pročesávaly okolní vesmír. Prvních úspěchů jsme docílili před třemi týdny, když hyperzaměřovače zachytily neznámý objekt, ale šlo jen o jakýsi krátký přelud.

Nicméně jsme jej zachytili do cílové automatiky a vmžiku vypálili z impulzních děl. Protrhla v relativistickém poli velkou díru a pak se stalo něco nevídaného.

Zaměřená, nicméně zcela neviditelná loď byla tou dírou vymrštěna gigantickou silou ven. Jasně jsme viděli dlouhý černý korpus.

Pohyby lodi byly extrémně pomalé a těžkopádné. Explodovala hned poté, kdy jsme si ji prohlédli. Toho uspěchaného střelce jsem hodlal postavit před soud. Přirozeně že jsem toužil zajmout někoho z cizinců, ale po odstřelu to už nebylo možné.

Od té chvíle byl klid. Neobjevilo se vůbec nic, co by mohlo vypadat jako loď nepřátel.

„Ti už se neodvážejí přiletět blíž?“ zamumlal podmrčeně Tarts. Já však jeho naději nesdílel. Chtěl jsem vědět, s kým tu vlastně máme co dělat.

Přesně čtyřiařicet dní po zničení dlouhé válcovité lodi jsem odstartoval s malou letkou. Opatrně jsme se přibližovali ke druhé planetě, abychom se pokusili dopravit jistou důležitou technickou součástku do počítače v horách.

Šlo o pětidimenzionální měřicí přístroj, nastavený přesně na frekvenci zničující fronty. Kdyby se tu objevila, doma v Atlantidě by nás to informovalo.

Byl jsem naplněn značnou starostí, protože obě planety se na svých oběžných drahách jedna ke druhé stále více přibližovaly. Už se blížila úplná opozice.

Kdyby v té době došlo k dalšímu útoku, musel by se týkat i obyvatel Atlantidy.

Domorodce jsem dávno poslal do připravených pevností. Přistával jsem. Energetický ochranný zvon nad počítačem se na můj pokyn prolomil, abych mohl dosednout, a pak se znovu aktivoval. Práci jsme měli naplánovanou asi na deset hodin.

Těžká děla ochrany počítače mířila k nebi. Za normálních okolností by odvrátila jakýkoliv nepřátelský útok, ale tyto hodiny práce se měnily v celou věčnost, i když všechno šlo docela dobře.

Velitelé hlídkujících křižníků mi každé dvě minuty posílali zprávu o situaci. Nedůvěřovali jsme nikomu, natožpak inteligentním bytostem, které v našem vesmíru očividně nebyly doma.

Po osmi hodinách se stalo něco, co jsem si vysvětloval jako pokus o útok. Někdo nás volal a vypadalo to, jako by neznámý stál někde v prostoru přímo před námi. Ale neslyšeli jsme žádnou skutečnou hlásku. To, co jsme slyšeli, pronikalo do našeho podvědomí.

Tarts strnule zíral a pak nevěřičně řekl: „Volají tě!“

„Ano, já vím,“ odpověděl jsem. Velice pozorně jsem se rozhlížel. Co to zase bylo?

Kdosi vyslovoval moje jméno a pak říkal něco, co znělo jako rozkaz. Jeden mladý důstojník to všechno sepsal na papír a podal mi jej. Četl jsem: „Pro Atlana, velitele Arkonidanů. Já nejsem identický s Neznámým z časové zóny. Okamžitě odstartuj s malým člunem a ukaž se v mém trupu. Počkám dvě hodiny. Kdyby ses neukázal, bylo by to na škodu tobě i tvému lidu. Zaručuji ti, že během tvé návštěvy nedojde k žádnému útoku. Zaměř si mě!“

Mí důstojníci na mě napjatě zírali.

„To je šílenost!“ poznamenal Tarts. „K čemu ten trik? Někdo se tě chce zmocnit, Atlane!“

Rozhlížel jsem se po přítomných. Hlavou se mi honilo pořád dokola těch několik vět. Zamyšleně jsem vstal. Vtom se rozzářila jedna z obrazovek a na té se objevila tvář našeho psychodůstojníka kapitána Zerga.

„Mluv!“ řekl jsem navenek naprosto klidně, ale uvnitř se to ve mně vařilo.

„Jde o paravlnění, Vznešený,“ vysvětloval. „Podobá se to impulzům, které vysíláme svými psychozářiči, ale je to mnohem silnější. Jde o přenos vědomí na čistě duševní bázi, což bývá u některých telepatických bytostí docela obvyklé.“

„Tvůj názor na smysl té zprávy?“ zeptal jsem se.

„Nejistý, Vznešený pane. Ale jsem si vcelku jist, že nepřišla od stínových bytostí.“

Hučení reproduktorů ve velínu přerušilo můj hovor s kapitánem Zergem. Ještě jednou na mě zamával a pak jeho tvář z obrazovky zmizela.

Ale místo něj se hlásil někdo jiný.

„Inkar pro šéfa flotily. Zachytili jste telepatickou zprávu?“

„Ano,“ potvrdil jsem. „Zaměřil jsi toho, kdo ji vyslal?“

„Technicky i opticky,“ potvrdil Inkár. „Vysoký obsah kovu, ale ne arkonidská ocel. Vypadá to na kosmickou loď asymetrických tvarů. Ta věc se podobá buňce s mnoha nerovnoměrně rozmístěnými výběžky. Zatím jsem se rozhodl neútočit na ni.“

Přikývl jsem.

„Zvláštní instrukce, Vznešený?“ netrpělivě se zeptal Inkár. Vypadalo to, že se necítí dvakrát dobře. Jeho křižník se pravděpodobně nacházel ve stavu bojové pohotovosti.

„Jak daleko je ten korpus?“ zjišťoval jsem.

„Stojí bez hnutí ve vesmíru v dosahu malého impulzního děla. Myslím, že nechce útočit. Nikdo by nebyl takový blázen, aby přiletěl přímo před hlavně našich zbraní a zastavil se.“

„To je fakt!“ potvrdil Tarts.

„PAITO a ASSOR zůstanou na pozorovacím kurzu,“ přikázal jsem. „Nic nepodnikat, pokud se cizinci nezačnou chovat jako agresori. Poletím za nimi v záchranném člunu TOSOMY Potvrzeno? Konec!“

Vypnul jsem interkom. Na Inkárovu vyjevenou tvář nikdy nezapomenu.

„K čemu to může být dobré?“ rozčileně namítal Tarts. „Číchám, číchám léčku!“

Najednou mezi námi stál kapitán Zerg.

„Vznešený, považuji za naprosto vyloučenou věc, aby stínové bytosti znaly tvé jméno a navíc byly informovány o tom, že jsme jednotkou imperiální flotily. Objevil se tu někdo, kdo zcela přesně ví, co se v této soustavě stalo. Předložil jsem logistické vyhodnocení. Podle něj nemůže jít o žádného útočníka.“

Zaváhal jsem. Mé poslední rozhodnutí nasednout do člunu a odletět nemělo nyní význam.

„Jak daleko jsou naši technici?“ zjišťoval jsem.

„Budou hotovi za dvě hodiny,“ odpověděl palubní počítač. V té chvíli se opět ozvala zpráva z vesmíru. Neznámí se snažili. Tarts už na to nic neříkal. Ten, který se neustále staral o mé blaho a už desítky let oddaně sloužil mé rodině, na mě zkoumavě pohlédl.

„Dobrá, tak tedy jdi!“ řekl zničehonic. „Vím, že tě svědčí chodidla. Ale TOSOMA musí odstartovat taky. Tanethův ASSOR bude řízen techniky. Bojové křižníky nejsou dostatečně rychlé, aby mohly zabránit všem eventualitám.“

Tartsův návrh mě uklidnil. Zatím jsem pořád myslel na tu tajuplnou výzvu.

A pak jsem se do toho vrhl! Bylo to, jako by mě cizí výzva sugestivně přitahovala. TOSOMA prořízla rozzářený obal druhé planety. Zničehonic se před námi oslnivě rozzářilo slunce. Odtud bylo podstatně větší než z Atlantidy.

Deset vteřin po našem průniku do nicoty jsme obdrželi první hlášení zaměřovačů. Soustředěně jsem vzhlížel k reliéfním obrazovkám nadsvětelných hyperzaměřovačů.

Temný, jen podle obrysů rozpoznatelný korpus nepravidelných tvarů stál bez hnutí v prostoru. Pokud to byla kosmická loď, pak byla konstruována tak neuvěřitelně podivně, že to ještě nikdo neviděl.

„Snížit rychlost!“ křikl jsem na Tartse.

Stařec se na mě zašklebil a pak se usmál.

„Poslouchej, Atlane,“ zavrčel. „Já tě nosil jako mimino v náručí. Já tě první seznamoval s kosmickými loděmi, Imperátor mi tě osobně svěřil do péče a přikázal mi, abych tě chránil svým vlastním tělem. Kdyby se ti táhle naproti něco stalo, proměním celou tuhle soustavu v hromadu štěrku! Čekám přesně hodinu atlantského času. Pokud se do té doby nevrátíš, něco podniknu!“

„Uvidíme. Nemám pocit ohrožení. Dobrá, připravte mi záchranný člun.“

„Už se stalo,“ odvětil Tarts. „Mohl jsem si myslet, že mě neposlechneš.“

Několik mužů z posádky mi pomohlo při oblékání lehkého skafandru. Měl jsem vzduchu, potravin a vody na osmačtyřicet hodin. Zabudované přístroje pracovaly perfektně.

Výtahem jsem sjel dolů k obrovité hale záchranných člunů TOSOMY Tyhle malé impulzní stíhačky měly na délku sotva osm metrů a byly elipsovité.

Nasedl jsem a odstartoval. S tímhle člunem se dalo letět celé dvě hodiny nadsvětelnou rychlostí, což pro účely záchrany v nouzi plně postačovalo.

Tarts osobně kontroloval přípravy.

„Pozor pozor!“ řekl jsem do mikrofonu v helmě. „Možná že jakmile vletím na palubu cizí lodi, už ode mne neuslyšíte ani slovo. Jen žádnou paniku, prosím! Můj skafandr má energetický ochranný štít, který mě v případě potřeby ochrání! TOSOMO?!“

Byli připraveni. Magnetický absorbér mě vynesl do nekonečného vesmíru a křižník se vmžiku proměnil v jeden z okolních nezřetelných, slabě svítících bodů.

Přemýšlel jsem o tom, jak neznámý riskoval, když se nám zastavil na dostřel. Já bych to před nikým cizím nedělal. Ale možná že byl proti nám nějak zabezpečen...

Letěl jsem s velkým zrychlením k nedalekému křižníku. Moje nervy byly napjaté k prasknutí. Pak jsem aktivoval mikrofon. „Admirál Atlan, šéf 132. imperiální speciální zásahové flotily pro cizí kosmickou loď! Zachytil jsem tvou zprávu a blížím se k tobě docela sám. Za deset minut dorazím.“

Soustředěně jsem čekal na odpověď. Neznámý opět použil telepatickou cestu.

„Už jsem tě zaměřil. Vypni energetický pohon člunu. Sám tě navedu do svého trupu a nepoškodím tě.“

A už tu byl znovu ten podivný termín - můj trup. Jako by mě velitel té lodi chtěl pozvat do svého těla. Tihle lidé se ale uměli vyjadřovat...

Mé napětí rostlo. Vypnul jsem motory. Po několika minutách jsem pocítil jemný tah. Téměř okamžitě nato se přede mnou vynořila temná stěna neznámé lodi.

Bylo mi jasné, že mě podrobili miniaturní transici. Najednou jsem měl z neznámých důvodů značný respekt. To, co mi právě předvedli, arkonidská technika dosud nedokázala. Okamžitě jsem své poznatky hlásil na palubu mateřského křižníku.

„Úžasné,“ poznamenal Tarts. „To bude určitě ta zbraň, kterou hledáme!“

Právě jsem prožil na dálku řízenou transici. Kdyby se mi podařilo získat její princip, museli bychom metanovou válku rychle vyhrát.

Těsně přede mnou se náhle něco rozzářilo. To musel být vstup! Vtáhlo mě to dovnitř a hlas v mé hlavě oznamoval: „Dostaneš směs kyslíku a hélia. V mém těle neexistuje žádný tlak plynů.“

Na tohle jsem tedy zíral. Bezděčně jsem hmatl po vysílačce, ale pak jsem toho nechal. Nechtěl jsem Tartse a ostatní zbytečně znervózňovat. Zapnul jsem analyzátor vzduchu a za okamžik se rozsvítila zelená kontrolka. Umělá atmosféra pro mě byla dýchatelná.

Otevřel jsem kabinu člunu a vystoupil s impulzním paprskometem v ruce. Pak jsem prošel dalším vchodem.

Čekal jsem za ním nějaké postavy, ale nikdo tam nebyl. Chodba byla slabě osvětlena a všude to bzučelo, jako by tam někde žily miliardy komárů.

Váhavě jsem pokračoval v chůzi. Potom se znovu ozval hlas neznámého.

„Vítám tě, Atlane! Tvé myšlenky známe. Tohle je kosmická loď bez lidské posádky. Jsem kompaktní jednotkou vybavenou vším, co mí stavitelé považovali za důležité. Teď jdi doleva.“

Byl jsem šokován. Tohle tedy bylo řešení - robot! Robot, který byl vlastně kosmickou lodí, mohl pochopitelně mluvit o tom, že jsem „v jeho těle“.

Vešel jsem do antigravového výtahu a vznesl se nahoru. Za okamžik jsem se ocitl v kulatém sále s klenutým stropem a spoustou automatů, které mě fascinovaly.

„Dostal jsem za úkol předat ti jeden mikroaktivátor pro stálou regeneraci buněk,“ řekl zničehonic hlas v mé hlavě. „Tento přístroj můžeš nosit podle svého uvážení, ale je nastaven tak, aby zadržoval přirozený běh stárnutí. Budeš-li ho nosit v blízkosti svého srdce, staneš se prakticky nesmrtelným, ale tvá nesmrtelnost bude relativní. Nehody a násilné činy tě mohou zabít. Odlož svůj oděv a vstup do mého měřicího přístroje. Přenesu tvé individuální frekvence do aktivátoru buněk.“

To bylo všechno, co mi superrobot vysvětlil. Mlčky a vyjeveně jsem ho poslechl a nahý jsem vešel na kovovou plošinu. Procedura trvala jen dvě minuty. Když skončila, viselo mi kolem krku malé kovové vajíčko na velmi jemném, ale pevném řetízku.

Neustále jsem se vyptával. Odpověď přišla teprve, až když jsem, byl znovu oblečen.

„Můj úkol byl splněn. Na tvé otázky nesmím odpovídat. Můj stavitel chce zachránit arkonidskou rasu před zánikem. Bude tvým úkolem udělat to pro tvůj lid.“

Můj stavitel nechce, aby se Galaxie zmocnily bytosti z jiného prostoru a jiné časové úrovně. Proto dostáváš buněčný aktivátor, abys byl nadále schopen činit rozhodující opatření. Můj stavitel není zmocněn k zákroku, proto můžeš jednat podle vlastní úvahy.“

Tím nejpodivnější rozhovor mého života skončil a robot mě jednoduše vrátil do antigravu.

Ale sotva jsem dorazil zpátky ke člunu, jeho hlas mě znovu vyděsil.

„Dostal jsem za úkol předat ti konstrukční plány zbraně, kterou tví vědci nazvou konvertorovým dělem. Je to přístroj, pomocí něž lze vytvářet pětidimenzionální nestabilní pole na libovolnou vzdálenost. Přeji ti hodně štěstí.“

Tím se se mnou definitivně rozloučil. Z kovové ruky jsem vzal srolovanou fólii a schoval ji pod skafandr.

Pak jsem poprvé pocítil životodárnou energii, která zaplavila mé tělo.

Můj návrat na TOSOMU proběhl bez problémů opět pomocí mikrotransice.

Vstoupil jsem na palubu a uhýbal zvědavým pohledům členů posádky.

„Tak co se stalo?“ ihned se vyptával Tarts. „Mluv už konečně!“

Podíval jsem se na fólii.

„Technici jsou připraveni?“ zetal jsem se.

„Co... cože?“ hlesl. „Jistě, čekáme na tvůj návrat celých osmnáct hodin.“

„Osmnáct hodin?“ podivil jsem se pro změnu zase já.

„Já věděl, že to není samosebou,“ mávl velitel lodi rukou. „Každých třicet minut jsi nám volal a tvrdil jsi, že se jednání protahuje. Čekal bych ještě dvě hodiny, ale pak už bych opravdu střílel. Co se vlastně stalo?“

„Nic,“ odpověděl jsem unaveně: „Vůbec nic. Ta loď byla vlastně robot. Musí žít v jiném časovém proudu než my. Já osobně jsem se domníval, že tam nejsem déle než patnáct minut. A ani jsem ti nevolal.“

„Osmnáct hodin!“ vykřikl Tarts. „Pošlu ti doktora. Jsi v pořádku?“

„Myslím, že ano. Jdu nahoru.“

Sotva jsem se zjevil ve velínu, hleděli na mě jako na cizokrajné zvíře, ale mlčel jsem.

Přistáli jsme v Atlantidě, aniž bychom cestou narazili na neviditelného nepřítele. Planety tři a dvě se pořád přibližovali proto jsem připravil vše pro případnou evakuaci. Vědci mezitím studovali fólie. O tři dny později mi Grun vzrušeně sděloval, že už jim porozuměli.

Se zjištěnými údaji jsem ihned odeslal křižník ASSOR zpátky na Arkon, kde měly být předány osobně do Imperátorových rukou.

O tři dny později letěly domů další tři křižníky, plné utečenců.

Později jsem dostal informace, že nová zbraň posloužila k rychlému rozdrčení Metanoidů a válka tím pádem skončila, nicméně i přes mou opakovanou žádost jsem sám nikdy žádné konvertorové dělo k vlastní potřebě nedostal. Zato mi osobně od Imperátora přišel rozkaz setrvat nadále v soustavě Larsafova slunce a pokusit se rozřešit problém zničující vlny.

Za získání plánů nové zbraně jsem byl povýšen na admirála flotily. Nové lodě mi však zatím nedali, takže jsem byl nadále odkázán na TOSOMU a PAITO kapitána Inkara. Oba staré přebudované křižníky se daly použít už jen částečně, proto jsem vydal rozkaz k jejich sešrotování.

Na malém kontinentu žilo společně s námi už jen čtrnáct tisíc kolonistů. Náš vztah k barbarům byl docela dobrý, nikdy nedošlo k nějakým nepříjemnostem. Proto jsem Feltifovi přikázal, aby je začal vyučovat metalurgii a stavebnictví. Na obou velkých kontinentech vznikaly naše první školy.

Zároveň se z Atlantidy pozvolna stávala pevnost.

Vypadalo to dobře. Zničující fronta zatím zůstávala ve svém sektoru a nehýbala se. Vyčkávali jsme tedy. Útok proti nám mohl proběhnout, až když bude Larsa stát v opozici proti naší planetě. Pak muselo přijít rozhodnutí.

Kdosi začloul mými rameny. Bylo mi, jako by někdo volal mé jméno a probouzel mě ze spaní. Cítil jsem se nevyslovitelně unaveně a vyčerpaně.

„Hej, admirále, vstávej!“

Někdo mi dokonce vrazil slabý pohlavek. „Tarts, jsi to ty?“ vykřikl jsem.

Volající hlas ztichl, ale za chvíli jsem uslyšel: „Nemůžeme ho nechat, aby se tak dlouho nořil do minulosti. Napříště si vyprošují vedlejší otázky! Doktore, postarejte se o něj, prosím!“

Překvapeně jsem naslouchal tomu přísnému, ostrému hlasu. Někdo mě vzal za ruku, slyšel jsem oddechování...

Teprve o hodinu později jsem pochopil, že už nejsem na palubě staré TOSOMY, nýbrž stojím v jídelně superobřího křižníku jménem DRUSUS.

Jeho velitelem byl Perry Rhodan a soustava Larsafova slunce byla přejmenována na Sluneční Impérium. Atlantida už dávno neexistovala a mí lidé byli deset tisíc let po smrti. Velké Impérium, které jsem chtěl zachraňovat, zvolna zanikalo a moc nad ním převzal centrální počítač.

Rhodan mě postavil na nohy. Pokusil jsem se o ubohý úsměv. Měkce mi sdělil: „Vyprávěl bys bůhvíjak dlouho, kdybychom tě neprobrali z tranzu... Jak se cítíš?“

Nahmatal jsem svůj aktivátor buněk.

„Ještě funguje,“ zašeptal jsem. „Vidíš teď, že ti o tajemství věčného života nemohu nic prozradit? Sám nevím, jak to vlastně funguje.“

„Ale já ano,“ tvrdil Rhodan lhostejně. „Znám tajuplnou bytost z planety Poutník. Tento přístroj může pocházet pouze od ní. Pravděpodobně se cítila zaskočena útoky z jiného prostoru. Teď jsem upřímně zvědav, jak se postaví k novým událostem. Tvé stíny tu jsou zase, Arkonidane! Tentokrát si však na nás vylámou zuby. Oukej, měl by sis odpočinout. Bylo toho trochu moc. Mimochodem...“ přerušil se na okamžik, aby pak s úsměvem pokračoval: „Teď mám o Arkonidanech docela jiné mínění. Tarts byl podle všeho skvělý chlapík!“

„To byli všichni!“ odpověděl jsem tiše a s rostoucí hrdostí na velkou minulost mého národa. „Já bych teď jenom rád zjistil, jestli tenkrát byla opravdu použita konvertorová děla.“

„Staré zprávy mluví o legendární ničující zbrani, jejíž konstrukční plány se ztratily. Metanoidé byli odraženi a následně zničeni. Pokud byli tehdejší admirálové takoví jako ty, z metanových světů toho asi moc nezůstalo. Ale už si běž odpočinout.“

Uvelebil jsem se v křesle a zahleděl se ke stropu.

Znovu jsem plul vesmírem, ale velel tu někdo jiný. Ovšem něco se přece jen změnilo k lepšímu - byl jsem doma. Mým domovem se stala Země...